EVANGHELIA NEAGRĂ

Marcu Jura

Evanghelia neagră

Coperta: Jura Anamaria Gala

Copyright 2017

Marcu Jura

Cuprins

Iuda 3
Maria Magdalena 3
Cristos 3
Pariul 4
Patimile 6
Evanghelia după Andrei 8
Răstignirea 57
Postfață 58

Iuda

Deşi nu sunt evreu, mă cheamă Iuda. Îmi urăsc numele. Urăsc tot ce ţine de el: ziua când am fost conceput, ziua când m-am născut, ziua când mama mi l-a ales în batjocură, îmi urăsc mama şi îmi urăsc toată viaţa. Îl urăsc pe Iuda din Biblie, îl urăsc pe Hristos şi îl urăsc pe Dumnezeu. De fapt, dacă e să o iau după responsabilităţi, ordinea ar trebui să fie inversă. Mă cheamă Iuda, după cum spuneam. Pe mama o chema Maria Magdalena iar pe tata Cristi, numai că toată lumea îi zicea Cristos. Bunicii mei din partea tatălui purtau numele de Maria şi Iosâv, iar pe părinţii Mariei îi chema Achim şi Ana. Ce să mai, sunt urmaşul sfintei familii şi mărturia vie că Maria Magdalena şi Cristos au avut un copil. Totul, dar totul, e o mare bătaie de joc.

Maria Magdalena

S-a născut intr-o familie de oameni înstăriţi şi cumsecade. Părinţii ei au divorţat pe când avea doar 4 ani, aşa că şi-a petrecut copilăria plimbandu-se, după moft, de la unii la alţii. Povestea clasică. La numai 11 ani Maria Magdalena a fugit de acasă cu un fecior din satul vecin şi s-a întors la bunicii paterni abia în clasa a 8-a, când omul ei s-a săturat să o tot caute prin şurile sătenilor. O dată cu soţul nu şi-a lăsat şi năravul, ba chiar i se dusese vestea de adevărată nimfomană. Până când l-a întâlnit pe

Cristos

Un retardat în adevăratul sens al cuvântului, Cristi a crescut sub oblăduirea popii din sat. Îi ajuta la treabă în gospodărie, îl însoţea pretutindeni unde avea de făcut slujbe, astfel că a prins mare drag de cele sfinte. În fond, era un băieţan blajin şi enoriaşii îl apreciau. Nu acelaşi lucru se poate spune despre copii, care îl luau în băşcălie ori de câte ori aveau ocazia.

Dar Cristi nu se supăra niciodată pe ei, ci înghiţea toate nimicurile cu o răbdare şi o pioşenie ieşită din comun. Îndeplinea astfel toate condiţiile să îl boteze ceata de ştrengari Cristos.

Pariul

În vremea când Maria Magdalena se întorsese la bunici, Cristos avea 17 ani împliniţi. Era potrivit de statură dar bine făcut, un băiat frumuşel foc cu un singur defect: avea urechile cam mari. Dar însuşirea nu îl dezavantaja deloc; o vorbă deocheată din popor spune că toţi nărozii cresc în pulă şi-n urechi. Cristos nu putea să facă excepţie, şi nici nu avea pantaloni destul de largi ca să ascundă asta.

La o nedeie de Paşti, vărul de la oraş al unui fecior a jucat cu Maria şi fata i-a căzut cu tronc. Întrebând cine-i, feciorii dimprejur i-au explicat că e amanta tuturor, că ea i-a iniţiat pe toţi în tainele amorului, că numai cine nu a întrebat-o nu s-a culcat cu ea. Observând c-o privesc insistent, Maria Magdalena s-a apropiat:

- Bag samă că de mine vorbiţi...

Un flăcău mai isteţ i-a răspuns:

- Ficioru ăsta-i năcăjit că n-o pus niciodată mâna pe-o femeie. Musai să rezolvăm problema.

Maria începu să râdă:

- Însamnă c-am picat la ţanc.

- Păi da, da tră să-l ajutăm şi noi, i-a spus acelaşi flăcău.

Maria Magdalena n-a obiectat nimic; a pornit, urmată de ei, spre Zăvoi. Era acolo un coteţ mai vechi cu fân în pod, nu prea departe de sat dar nici atât de aproape încât să treacă lume prin preajmă. Începând cu flăcăul de la oraş, Maria Magdalena i-a rânduit pe toţi ficiorii de două sau de trei ori, după cât a putut fiecare. Şi-a aranjat apoi părul, şi-a scuturat catrinţa şi a pornit zglobie spre ograda nedeii. Flăcăii au rămas ca trăzniţi. Orăşanul a constatat:

- Cre că pe asta n-o satură nici Dracu...

- Dacă Dracu n-o satură, a replicat ficiorul isteţ, atunci o satură Cristos...

Au înţeles cu toţii la ce se referea şi fiecare se întreba cum de nu se gândise nimeni până atunci. Fără să mai întârzie, au revenit în sat şi-au căutat-o pe Maria prin nedeie. I-a zărit ea pe ei şi le-a strigat:

- Noa ce-i baiu, ficiori, mai aveţi ouă roşii de spart?

Ironia fetei i-a-nverşunat mai tare:

- Mărio, a întrebat isteţul, îl cunoşti pe Cristos? Pariu că n-ai curaj s-o faci cu el!

- Ba bin că nu!... Da mă vai că vă face pe toţi de râs.

- Lasă, Mărie, că vedem noi pe urmă care să râde.

Şi au pornit cu mare alai să-l afle pe Cristos. La casa parohială, părintele şi preoteasa tocmai ieşeau pe poartă să plece la nedeie.

- Sărumâna, părinte! au rostit în cor, iar isteţul a continuat: îl căutăm pe Cristos. Părintele s-a uitat chiorâş:

- Din păcate nu pe ăla care trăbă... Da ce-aveţi voi cu el?

- Păi ne gândirăm să ciocnim nişte ouă, că doar îs Paştile şi pentru el. Uimit şi bucuros în acelaşi timp, părintele i-a îndrumat spre şură, unde Cristi cobora fân din pod. Mai bine de atâta nici că se putea. Părintele şi preoteasa se îndreptară spre nedeie iar ceata de feciori se proţăpi în poarta şurii. Isteţul rosti cu glas prefăcut:

- Ia uite, mă, ce ficior harnic avem noi aici! Ce zici că faci măi, Cristi?

- Ce zâce popa! răspunse vesel retardatul.

- Aşa şi noi, tot ce zice popa, râse isteţul. Măi, Cristi, da n-o zis niciodată popa să te-nsori?

- O zâs. Să ştii c-o zâs. Numa să-mi facă casă, şi pe urmă.

- Ai văzut c-am ghicit?! Da ce să faci cu muierea după ce te-nsori nu ţ-o zis, corect?

- Nuuu! N-o zâs nimica...

- Noa, vezi? Nu ţ-o zis c-o fost postu Paştilor, şi nu să cade, da veni acu la nedeie şi ne trimeasă cu fata asta ca să-ţi arete ce şi cum, nu carecumva când te-nsori să-l faci de ruşine că nu te-o- nvăţat.

Cristi deveni tot un zâmbet, cu ochii ţintă la Maria Magdalena.

- Uite, ăsta-i băiatu lu episcopu, i-l arătă isteţul pe orăşan, întâi el îţi arată cum trăbă să faci. Ce face el acuma trăbă să repeţi tu pe urmă. Maria Magdalena îşi ridică poliţele şi se tolăni în fân. Cu pantalonii în vine, orăşeanul se întinse deasupra ei, făcandu-i retardatului o cât se poate de succintă demonstraţie. Sărmanul Cristi tremura ca varga. Când îi veni, în fine, rândul şi-şi dete pantalonii jos, Maria Magdalena exclamă:

- Aşa mai mere! V-am zis c-o să vă facă de ruşine!

Feciorii, în afară de isteţ, aveau ochii cât cepele; isteţul doar râdea pe sub mustaţă, privind satisfăcut cum Cristi se întinde pe Maria Magdalena şi se împlântă-n ea cu forţă, repetat, în timp ce fetei i se injectează ochii şi lacrimi după lacrimi i se scurg, tăcute, pe obraji. Când se sfârşi, retardatul rămase inert, cu o expresie nătângă pe chip. A fost nevoie ca isteţul să îl

tragă de cămaşă pentru a scoate fata de sub apăsarea lui. Albă ca varul, Maria Magdalena se scutură de fân şi-şi şterse lacrimile cu o mânecă:

- Lua-te-ar dracu, Cristoase! exclamă ea cu năduf, şi-o luă la fugă către poartă.

Niciunul din feciori nu scoase un cuvânt, nici chiar isteţul. Stăteau înmărmuriţi şi părăsiră curtea casei parohiale unul câte unul, pe rând, simţind că poartă-n ei o vină neştiută.

Nouă luni mai târziu, Maria Magdalena a născut un băiat. Frumos, fără urechi clăpăuge şi fără să îi amintească de măgarii care pendulau pe drum. Moaşa l-a înfăşat şi i l-a pus la piept, dar ea nu l-a putut privi cu duioşie:

- Numa Iuda m-o pus, rosti ca pentru ea. Iuda să-ţi fie numele.

Trei zile mai târziu, Maria Magdalena a fugit fără urmă. Un an de zile n-a ştiut-o nimeni, până când a descoperit-o cineva printre măicuţele de la o mănăstire. Aflând, lumea râdea în sat că prăpădita n-a putut să stea departe de Cristos.

Patimile

Toate păcatele Mariei Magdalena s-au răsfrânt asupra mea. N-a zis degeaba cine-a zis cum că părinţii mâncă poame acre şi la copii li se strepezesc dinţii. Am fost crescut de străbunica mea. Bunicul, tatăl mamei, nici nu a vrut să vadă cum arăt, justificând că lui nu-i trebuie handicapaţi în casă. Bătrâna însă, m-a botezat Andrei şi m-a-ngrijit cum a ştiut mai bine. Spre stupoarea bunicului, la 9 luni vorbeam în propoziţii iar la 11 mergeam în picioare. La un an jumate ştiam să număr până la zece. La trei ani învăţasem deja să citesc şi scriam cu o bucată de cărămidă pe fundaţia casei. La 5 ani m-a dat străbunica la şcoală şi am uimit tot satul când am luat premiul întâi cu zece pe linie.

Cu toate acestea, moaşa a dat sfoară-n ţară că mama a vrut să mă cheme Iuda şi nimeni nu m-a mai numit altfel. După cum nimeni nu a vrut să îşi închipuie că nu eram copilul lui Cristos; din contră, se cruceau cum am putut să ies aşa deştept după împerecherea păcătoasă dintre o curvă şi un retardat. Nu mi-a fost câtuşi de puţin uşor să scot capul în lume; din prima zi de şcoală am aflat pe propria mea piele de ce spunea francezul Sartre că ceilalţi sunt iadul.

Dar am avut şi un noroc, printre atâtea ghinioane: învăţătoarea m-a aşezat în bancă cu o fătucă sărăcuţă dar isteaţă foc, venită-n clasa-ntâi abia după ce-a împlinit 8 ani, când

directorul şcolii s-a oferit să-i cumpere el rechizite, uniformă şi ghiozdan. Bine făcută, mai înaltă decât toţi din clasă, Irina snopea în bătaie pe oricine ar fi avut curajul să ne supere. Am devenit prieteni nedespărţiţi.

Primul indiciu al originii mele deocheate mi-a fost oferit de un copil din clasa a patra, în Joia Mare dinainte de Paşti. Era o forfotă neobişnuită în curtea şcolii, copiii erau toţi grămadă, aşa că m-a împins curiozitatea să mă alătur. Se vorbea de Cristos şi de cărat crucea pe deal, nu-nţelegeam prea bine, când puştiul dintr-a patra m-a zărit şi-a râs:

- Bă, Iuda, vii şi tu să cărăm crucea lu tac-tu?

Am rămas ca trăznit:

- Eu n-am mamă, nici tată! Căraţi voi ce vreţi!

M-am întors şi-am pornit către clasă, însoţit de Irina. Colegii chicoteau în urma mea şi-am înţeles din privirea Irinei că nu vorbeau ei trei de-un leu. Dar n-am zis nimic. Ajuns acasă, după ore, i-am povestit bătrânei întâmplarea sperând că îmi va da o explicaţie. Mi-a răspuns intr-o doară că lumea-i rea şi că nu trebuie să-i bag în seamă pe năhui. Departe de a mă mulţumi, vorbele străbunicii mi-au înteţit curiozitatea.

A doua zi, în Vinerea Patimilor, după ore, m-am pierdut în alaiul de copii, spre zăvoi. Acolo aştepta Cristos retardatul, şezând pe o cruce imensă; pe cap avea o coroană de spini. De cum i s-a zărit silueta, ceata de puştani a început să chiuie de bucurie. De patru ani deja, în Vinerea Patimilor, Cristos pornea cu crucea-n spate pe coastă în sus, spre vârful unui deal numit Dealul Crucii. Aici, între două cruci vechi, mai mici, retardatul o înălţa pe a lui şi o lăsa acolo până după Paşti. Nimeni nu ştia de unde i-a venit ideea, după cum nimeni nu-şi prindea mintea să i se alăture în procesiune. Nimeni în afară de copii, care aşteptau evenimentul cu mai multă ardoare decât însăşi sărbătoarea Paştilor.

Evanghelia după Andrei

Când eşti adolescent şi îţi fuge cât de cât mintea, viaţa e un coşmar aproape insuportabil. Ori de câte ori ţi se pare că te-ai trezit, se întâmplă ceva care te lămureşte că totul este doar o succesiune infinită de vise ce se deschid unul în altul. Inevitabil, ajungi să crezi că singura soluţie să te trezeşti e sinuciderea. N-am înţeles niciodată de ce viaţa e pe atât de preţioasă pe cât e de infect s-o trăieşti. Să vrei toată ziua să mori şi, totuşi, moartea să fie lucrul pe îl vrei cel mai puţin. Ca şi când ai iubi disperat o femeie sadică şi ţi-ai dori în orice secundă s-o fuţi, deşi ştii că, în vreme ce te satisfaci, ea îţi jupoaie carnea cu unghiile, până la oase.

A trăi e doar o formă universală de masochism.

Clipă de clipă, subconştientul îţi urlă că eşti bolnav; raţiunea, în schimb, nu conteneşte să îţi caute justificări, angrenată de acel motor care moare întotdeauna ultimul şi pe care lumea îl numeşte speranţă.

Dacă bolnavii psihic cred că s-au născut cu un scop şi acest scop este, în general, salvarea omenirii ori a universului, eu mă gândeam mereu că m-am născut pentru a descifra taina vieţii. Asta m-ar fi făcut filosof dar eu eram împotriva filosofiei, ca să nu fiu nevoit să recunosc că voi eşua mai mult sau mai puţin lamentabil. Privindu-mă în oglindă, raţiunea îmi urla: ”Ecce homo!” Viaţa e, însă, pe de-a întregul iraţională. Viaţa se întâmplă, viaţa înseamnă fapte, nu vorbe, nu speranţe, nu gânduri, nu idei! Raţiunea ştie asta şi îţi fixează mereu scopuri mărunte de care să te agăţi; la fel ca alpiniştii care sunt conştienţi că, pentru a ajunge în vârf nu trebuie să sari ci să întinzi mereu mâna spre fiecare colţ de stâncă, spre fiecare fisură în care să mai baţi un piolet.

Aveam, uneori, impresia că am descoperit esenţa. Nu a universului, nu a vieţii, a propriei mele vieţi şi atunci mă îmbătam de autosuficienţă.

Mă credeam fericit, golul din mine se umplea, doar că se umplea cu orgoliul de a mă şti unic stăpân între miliarde de sclavi ai destinului. Vraja se rupea destul de repede, prea repede, cum se rupe o haină agăţată-n hăţişuri. Mă trezeam dezbrăcat, singur, abandonat, călcat în picioare asemenea unei râme care-şi dă seama că zace în mijlocul drumului. Mă târam şi, cu o poftă nebună să mor, mă rugam din tot sufletul ca nu cumva destinul să mă strivească.

Alteori recurgeam la trucul metamorfozei. Să te transformi sau pur şi simplu să pretinzi că eşti altcineva, ca să creezi iluzia că altul este cel care-ţi trăieşte viaţa, în timp ce tu ai sta tolănit la gura sobei. Nu făceam decât să câştig un răgaz, la fel ca alpinistul în cortul ancorat în corzi; când iluzia se destrăma, mă vedeam atârnat deasupra abisului. În vreme ce-mi venea să mă trântesc în gol, mă rugam din tot sufletul să nu se rupă vreo coardă.

Aşa am reuşit să ating eroica vârstă de 21 de ani. Moartea era, pentru mine, un păianjen uriaş căruia eu însumi îi ţesusem pânza. Înfăşurat în pânză, mă înfioram de fiecare dată când păianjenul se apropia. Ştiam că, intr-o bună zi, o să mă devoreze, la fel de bine cum ştiam că, pentru a trăi, este inevitabil să nu cad de acolo. Să ţes mai multă pânză, să mă înfăşor în ea tot mai mult.

*

Eram student în anul II, la Sibiu. Îmi amintesc că locuiam în gazdă, în Valea Aurie, dar mi-e imposibil să recuperez vreo imagine a blocului, a străzii, a zonei din cartier. Dacă memoria ar fi un aparat de vizualizat diapozitive, doar două poze s-ar deschide din el: una cu mobila pe al cărei raft se stivuiau până la refuz revistele Playboy, Penthouse şi altele de lux, al căror nume nu mi-l amintesc; alta cu calendarul Playboy agăţat lângă uşă, deasupra chiuvetei din bucătărie.

Gazda era un tip divorţat, la 45 de ani, scurt şi chelios, o replică fidelă, din toate punctele de vedere, a lui George din Seinfeld. Când m-a primit la el, un alt student stătea deja acolo. De fapt nu prea stătea. Venea mereu cu o fătucă bondoacă, sigur minoră, cu faţă de păpuşă, care se lăuda că e fotomodel. Stăteau dezbrăcaţi în pat zece ore pe zi, de la 8 la 18, făceau sex la adăpostul plapumei chiar şi când eu dormeam de amiază pe canapeaua mea. Dacă volumul ei nu ar fi ridicat vizibil plapuma, aş fi putut crede că băiatul e singur fiindcă ea încerca să se pitească în aşternut de fiecare dată când eu intram în cameră. Vrând să pară un tip “cool”, cheliosul ne repeta în fiecare dimineaţă că, la el, tot ce începe cu “f” este permis. Noi profitam de asta dar nu era seară să se întoarcă de la serviciu şi să nu urle că aşa nu mai ţine, că la el în apartament pute numai a pizdă şi a ţigări.

- N-am treabă că tu fuţi şi că tu pipi, dar mai deschideţi dracu geamul! Dar nu mult, că merge într-una centrala şi nu plătiţi voi gazu’ !

Aşa că, eu personal n-am mai fumat înăuntru deloc şi am început să merg acolo numai pentru somn. Era singurul lucru pe care puteam să-l fac fără să trag din ţigară.

Colegul meu îşi repeta programul de sex şi, ca să nu-l dea afară gazda, plătea chiria la zi dar întreţinerea şi cablul cu o lună întârziere. Aflase, între timp, nu ştiu cum naiba, că gazda se iubea cu o ţigancă măritată. La comentariile despre miros îi replica:

- Bin' că nu pute a ţigan!

Cu musca pe chelie, tipul intra rapid în baie şi se parfuma, văzând în ingenioasa replică doar o aluzie la mirosul propriu.

Într-o duminică, mă întorsesem de la bibliotecă distrat, fără să-mi pot scoate din gând romanul "Christo versus Arizona". Cheliosul a intrat după mine în cameră.

- Auzi, mi-a spus îngrijorat, eu n-am primit salariul luna asta. Colegul tău a-ntins-o în vacanţă şi iar nu şi-a plătit partea de întreţinere. Mi-a zis că te-a rugat pe tine să-l împrumuţi cu partea lui, că-ţi bagă banii pe card.

I-am dat banii pe loc, fără să mă gândesc. Cheliosul a ieşit, eu m-am întins pe canapea. Colegul îmi lăsase un bilet pe noptieră. "Dacă te-a prostit chelu', sună-mă să-ţi trimit banii". Abia atunci am conştientizat că rămăsesem lefter şi, cel mai grav, nu mai aveam ţigări.

Laţul de gât, trapa-mi era deschisă sub picioare. Voiam să sar. M-am hotărât să mă sinucid, Mi-am luat cartela telefonică dintr-un caiet şi am pornit prin oraş în căutarea unui telefon public. Aveam nevoie de bani ca să mă pot sinucide în mod decent, cu paharul de whiskey în faţă şi ţigara, aprinsă, în gură. Păşind grăbit şi anxios, îmi venea să râd că tocmai demonstrasem cât de fals era definit tutunul ca "iarba dracului". Dacă era aşa, cu siguranţă dracii ar fi avut grijă să nu-mi mai simt plămânii goi şi să mă sinucid îndată. Myth busted !

Am dat de public pe o stradă pustie, fixat în zidul Spitalului Militar. Am introdus cartela şi am format rapid numărul. Îl ştiam pe de rost. Mi-a răspuns robotul: număr nealocat. Am mai format o dată şi, cu noroc, mi-a răspuns colegul. A bâguit ceva şi legătura s-a întrerupt. Am format iar. A intrat pe loc mesageria vocală şi, la o nouă apelare am constatat că am credit insuficient. M-am răsucit pe călcâie, am dat cu piciorul în zid şi am înjurat de mama focului. Atât eram de ghinionist că nu reuşeam nici măcar să-mi iau viaţa. Am pus mâna pe receptor şi-am vrut să îl sparg. Când să-l trântesc de cutia metalică, ochii mi s-au oprit pe un minuscul abţibild postat acolo de un ziar local: "Nu distruge acest telefon! Poate salva viaţa oricui, chiar pe a ta."

M-am scurs pe trotuar, cu spatele la zid, râzând a pagubă de ironia sorţii. Unde e dracul când ai nevoie de el?

“Ma mere fait du tricot
Mon père des aflaires
Et moi, le fils je fais la guerre
La vie continue la mere continue
Le fils ne continue plus, il est mort…”

Draci nu există, D-zeu nu există deci eu exist, mi-am spus. N-am înţeles cum devenisem dintr-o dată atât de revoltat dar nici că-mi păsa. M-am ridicat de pe trotuar şi mi-am jurat că, dacă oamenii trăiesc şi trebuie să moară, eu voi fi ultimul mort de pe pământ. Am pornit către casă. Înaintam cu greu, simţeam o apăsare ciudată în tot trupul. Am realizat că era prima oară în viaţă când mă mişcam de unul singur, fără să mă agăţ de nimeni şi de nimic. Oraşul se anulase, parcul se anulase, păşeam apăsat, singur intr-un univers în care eu eram stăpân absolut. N-am nevoie de nimic şi de nimeni, îmi tot repeta gândul, în vreme ce în minte mi se succedau obstinent, la început rând pe rând, apoi amestecat, cheliosul care îmi cerea să plătesc colegului factura, biletul de pe noptieră care îmi demonstra că nu-s decât un fraier, expresia compătimitoare de pe chipul ultimei paraşute de care încercasem să m-agăţ, în timp ce, lângă lift, mă îmbrăţişa şi îmi spunea te rog să nu faci vreo prostie eu vreau să mai stăm când şi când de poveşti, asta după ce câteva minute înainte îmi spusese că viaţa ei e perfectă, că ea este optimistă şi debordantă şi nu mai poate să se-mpovăreze cu mine, întunecatul şi inertul, iar eu îi spuneam că are dreptate şi că nu voi mai face umbră la nimeni degeaba, e cazul să mă înec în propria mlaştină, şi-n faţa liftului, în vreme ce mă-mbrăţişa, îi şopteam la ureche cu privirea în gol n-o să mai stau de poveşti cu nimeni niciodată, fraiere, dă-mi banii că n-am luat salariul ţi-i trimit eu pe card, sună-mă vreau să mai stăm de poveşti când şi când număr nealocat nu voi mai face la nimeni umbră degeaba veţi muri toţi înaintea mea veţi vedea idioţilor!
Am intrat în bucătărie şi am aprins becul. Privirea mi-a căzut pe combina colegului, pe care zăcea un pachet aproape plin de ţigări din care el scotea, după sex, câte-un fum. Mi-am aprins iute una şi am tras adânc şi cu sete, ca să simt că respir, că trăiesc. Mă gândeam că, dacă intră cheliosul şi comentează ceva, am să îi sting ţigara pe frunte. Mi-am săltat curul pe masă, lângă combină şi am apăsat butonul play. Paraziţii:

…acum învaţă
Primul meu vers care să-ţi folosească-n viaţă

Nu conduc pe nimeni
Nu sunt un lider
Sunt un om liber
Prefer
Prea puțin să fiu
Cum mă vrei tu
E ca și cum aș fuma
Drogurile cu filtru…

Am vârât pachetul în buzunarul de la piept al gecii mele ponosite și am pornit spre pădurea de la capătul orașului. Când să ies din apartament, m-am oprit. M-am întors în bucătărie și am împrumutat dintr-un dulăpior sticla de Jim Beam a cheliosului. I-am lăsat pe masă un bilet în numele colegului meu: "Dacă l-ai fraierit pe Andrei și ți-a dat banii, sună-mă să-ți aduc alt whiskey". Am zâmbit diabolic și m-am întors spre ieșire. Din calendarul cu Playboy mă priveau doi ochi cu pupila gri, încadrată de un cerc negru. Doi ochi ireali, pătrunzători, care m-au străpuns. Am tresărit dar nu mi-a fost frică. Am zâmbit și am stins becul. Întunecați, luceau. Apăruse. Eram liber și se temea de mine. Mi-am lipit fruntea de calendar și m-am uitat în ochii lui, amenințător.

-Ți-i frică, hai? O să pierzi. O să te zdrobesc!

Am ieșit în străduță. Eram liber, deci aflasem adevărul. Ce este adevărul?

*

Atitudinea oamenilor față de nebuni e paradoxală. Pe nebunii fericiți, care debordează mereu de bucurie, îi chinuie în orice mod cu putință. Nu pot să pricep de ce asta-i face pe ei, normalii, să trăiască un soi de extaz. Pe nebunii care trăiesc un coșmar, în schimb, lumea îi compătimește și se străduie să-i ajute dar astfel nu reușește decât să le amplifice coșmarul. Am trecut, pe rând, prin ambele ipostaze. Eu știu că nu am fost nebun, dar asta contează prea puțin în clipa de față. Cert este că lumea m-a crezut nebun și m-a tratat ca atare. Câtă vreme am fost fericit s-a străduit zadarnic să mă schingiuiască; de îndată, însă, ce am început să trăiesc un coșmar, lumea nu mai contenea să mă compătimească și să încerce să mă ajute, ingropandu-mă tot mai adânc în infern.

Câțiva ani mai târziu am reușit să văd cu claritate câtă dreptate avea Alejandra, eroina din "Abbadon", când afirma cu amar că "iadul e aici pe pământ". Văzând filmul "Demonii printre

noi" cu Denzel Washington în rolul principal, mi-am privit coşmarul, din exterior, cu luciditatea fiorului de gheaţă care îmi străbătea continuu spinarea.

*

Cu mintea goală ca o clădire nouă, nemobilată, în care singură respiraţia răsuna cu ecou, m-am îndreptat spre pădure. Fără să iau vreo decizie conştientă, am ieşit dintre blocuri în principală deşi întotdeauna, fără excepţie, am urmat aleea din parc. În staţia terminus a troleului, am călcat pe o chestie moale. Un portmoneu. Nu conţinea niciun act, doar o legitimaţie la un club de fitness, fără vreun nume, şi optzeci de mii, vesta mea de salvare. Bani pentru trei pachete de ţigări şi o pâine. Mi-am cumpărat pe loc, de la chioşcul din staţie, un pachet de ţigări pe care l-am vârât în buzunar cu satisfacţie. Aveam ţigări şi whiskey şi mergeam în pădure, dar nu ca să mor ci pentru a mă putea naşte din nou.
În vreme ce aşteptam restul, o siluetă zdravănă s-a profilat pe lângă mine. Deşi n-am privit-o direct, am observat că e femeie, nu neapărat grasă cât solidă, undeva la 1.80 înălţime. Avea păr vopsit negru-corb, faţa rotundă şi, după cum lucea în lumina difuză , ten gras. Am simţit că mă studia insistent. Nu mi-am întors capul, nu-mi păsa. Am luat restul şi am plecat, grăbit. Femeia a alergat după mine.
- Stai numai puţin, a gâfâit. (Evident, nu prea era obişnuită cu fuga.)
M-am oprit, fără să mă întorc.
- Eşti Andrei, nu-i aşa? Doamne, nu pot să cred!...
Nici eu nu puteam să cred. Nu ştiam cine e, de unde mă cunoaşte dar n-aveam chef de nimeni şi de nimic.
- Sunt eu, Irina, nu-ţi aminteşti? Colega ta, prietena cea mai bună...
- Salut!
Glasul meu nu avea nici cea mai mică urmă de entuziasm.
- Măi, nu te bucuri să mă vezi?
- Ba da, mi-am păstrat tonul sec. Dar nu acum. Altădată. În altă zi. Caută-mă la facultate săptămâna cealaltă, abia aştept să te văd. O seară bună.
Era uluită, şi cine n-ar fi… Am dat să plec dar s-a ţinut după mine.
- Deci chiar nu pot să cred, mă tratezi ca pe-un câine…
- Păi te-ai autodefinit. Cea mai bună prietenă? Nu e cel mai bun prieten al omului câinele?
Spre surprinderea mea, a început să râdă.

- Bine, am înțeles, te grăbești la o tipă și eu sunt în plus.

Ce să-i faci, asta-i viața… .

- La ce facultă eşti?

- La socio.

- Salutări tipei tale.

- Nu-i nicio tipă.

De ce puii mei i-am răspuns?

- Eşti grăbit, vorbeşti urât cu o domnişoară şi cari o sticlă de băutură scumpă. Logica… V-aţi despărţit!

- Da. Dar nu cu ea merg să mă împac, ci cu mine. O seară bună.

Am făcut câțiva pași și iar a gâfâit după mine.

- Ți-e clar că nu te las singur. Întotdeauna ți-am purtat de grijă, nu te las acum să faci o prostie.

- Ce? m-am enervat iar.

- Ceva ce nu vei mai avea ocazia să regreți.

- Măi, eşti în întârziere! Adică nu mai e cazul. În mă-sa de treabă, ți-ai găsit cel mai prost moment. Cum să-ți explic? Nu pot să-ți explic, nu înțeleg nici eu… Îmi pare rău, m-am purtat aiurea, ai picat prost, atâta tot, sunt pe altă lume, nu înțeleg, vreau să mă lămuresc…

- Întotdeauna te lămureşti mai bine explicând altcuiva.

- N-am ce să-ţi explic. Uite, mă faci să pierd timpul.

- Sau să-l câştigi. Mi-eşti dator. O oră vreau de la tine, atât. Pe urmă faci ce vrei. Ce zici?

În continuare nu mă puteam gândi la nimic, nu puteam raționa, nu puteam lua decizii. Irina mă reținea într-un mod misterios iar eu eram incapabil nu să pătrund misterul, nici vorbă de asta, ci, pur și simplu, să-l percep. Am destupat sticla și am luat câteva înghițituri sănătoase. Când să-i pun dopul, mi-a luat-o din mână și mi-a urmat exemplul.

- Vrei și-o țigară? am întrebat, întinzându-i pachetul.

- Nu, din țigară nu trag. Dar Jim Beam este unul din tipii cu care mi-o mai trag uneori.

Am prins gluma dar m-a lăsat indiferent.

Am păşit spre pădure, de data asta alene, în vreme ce scăpăram un chibrit spre țigară. În acel flash i-am văzut pentru prima dată ochii șterși, care nu reflectau nimic.

O conductă imensă desparte blocurile de pădure. Am sărit peste, zvelt, iar Irina s-a chinuit câteva minute să se strecoare pe dedesubt; nu a reuşit decât după ce și-a dat jos paltonul.

- Nu cumva să râzi, m-a amenințat, dar eu eram deja la zeci de metri mai încolo, așezat pe un gorun răsturnat de furtună.

Puțin îmi păsa de cum se strecoară, ba chiar ar fi fost perfect să rămână înțepenită acolo. A ajuns la mine plină de pământ, scuturându-și nervoasă părul de frunze. A luat, cu un gest brusc, sticla de dinaintea mea și a înghițit cu obidă.

- Să-ți fie rușine!

Chiar nu putea să priceapă că, în acele clipe, mie nu îmi era pur și simplu nimic. În jumătate de oră, Irina era praștie. Râdea într-una, sau chițăia, n-am idee și perora despre momentul istoric, vital al regăsirii noastre, despre cum vom fi nedespărțiți, despre cât se gândise la mine și cât era de tentată, sub efectul alcoolului, să mi se ofere pentru un ritual orgiastic, dacă apolinicul din ea nu ar fi pus prietenia dintre noi mai presus de orice pofte dionisiace.

În tot acest spectacol, eram un actor răpit dintr-o altă piesă. Repetam cu voce tare acele versuri din Luceafărul, pe care nicio Cătălină și niciun Cătălin nu le reținuseră vreodată:

“Ci eu, în lumea mea, mă simt
Nemuritor și rece.
Ci eu, în lumea mea, mă simt
Nemuritor și rece.”

La ultima înghițitură de whiskey, picioarele îmi erau înghețate bocnă. I-am zis Irinei că o conduc acasă dar ea se tolănise pe jos și continua să râdă. Sau să chițăie, naiba știe. Mi-a fost imposibil să o ridic. M-a sfătuit să plec și să o las acolo, că se descurcă, ceea ce am și făcut, fără reținere. Ca să mă justific acum, trecuse ora respectivă, și nu îi mai eram dator cu nimic.

*

Zilele următoare, mintea a continuat să-mi fie un fel de tabula rasa. Dormeam, mâncam, fumam, ascultam Paraziții. Mergeam la bibliotecă și citeam înșiruiri de cuvinte goale. Iar de simțit, simțeam două lucruri: revoltă și o libertate absolută. După seara aceea, cheliosul m-a întrebat iritat dacă știu ceva despre sticla de whiskey. N-am scos un cuvânt. L-am privit încruntat și a priceput pe loc că nu e cazul să insiste. Colegul mi-a pus banii pe card a doua zi. Vacanța a durat o săptămână dar luni și marți nu am catadicsit să mă duc la cursuri. Miercuri, în schimb, mi-am luat rucsacul și m-am îndreptat agale spre Bulevardul Victoriei.

Am ajuns aproximativ pe la opt şi jumătate. Irina şedea pe scări, răsfoind o revistă. Am văzut-o prea târziu ca să mai pot dispărea. Până la nouă mi-a făcut cinste cu o cafea la barul din curte. Am fost mereu absent şi n-am scos două vorbe. Aşa a avut ea răgaz să-mi reproşeze că am lăsat-o singură în pădure la miezul nopţii, să-mi înşire câte lucruri îngrozitoare i se puteau întâmpla, biată Scufiţă Roşie abandonată de pădurar la marginea unui oraş colcăind de lupi.

Nu ştiu dacă era de la cafea dar m-a apucat greaţa. Văzând că n-o scoate la capăt cu mine, mi-a zis că-s nebun de legat şi că nu mă mai recunoaşte. Mi-a promis totodată , evident, că mă vindecă. A adoptat o metodă Zen: ironii fine, aluzii subtile, jocuri de cuvinte amuzante dar fără noimă. În cele din urmă m-a prins în mreaja ei, cum prinde păsărarul un ştigliţ în colivie, punându-i mâncare tot mai aproape.

A devenit umbra mea, cel puţin aşa avea toată lumea impresia, deşi eu ştiu acum că lucrurile stăteau altfel. Eram, oarecum, animalul ei de companie. Un motan morocănos, absent în esenţă dar jucăuş nevoie mare. Şi totuşi, treaba asta n-a durat prea mult. La un moment dat, începuse să mă sufoce de-a dreptul, aşa că făceam tot posibilul să o evit. Nu mai dădeam pe la propria facultate şi începusem să frecventez aiurea cursuri la alte facultăţi: psihanaliză, literatură, antropologie artistică. După aproape două săptămâni de linişte, m-am trezit cu ea la ora de psihanaliză. N-am mai mers la şcoală deloc.

M-am transformat, brusc, în pasăre de noapte. Ziua dormeam buştean, în schimb noaptea mergeam în pădure şi meditam. La ce meditezi când nu poţi să te gândeşti la nimic? De fapt, aveam să aflu mai târziu, atinsesem un nivel avansat al meditaţiei, în care mintea se goleşte iar sufletul peregrinează, desprins de trup. M-ar fi invidiat orice yogin ori călugăr budist. Problema e că, din peregrinările sufletului, nu îmi mai aminteam nimic. Tot ce făceam, făceam dintr-o inerţie ciudată, declanşată de forţe imperceptibile. Aşteptam ceva, nu ştiam ce, doar că simţeam cu întreaga fiinţă că acel ceva e inevitabil să se întâmple. Şi s-a şi întâmplat.

*

În anul acela a fost un început de decembrie cald, cu nopţi senine şi fără pic de brumă. Apoi, într-o noapte noroasă, cerul s-a înseninat brusc. Undeva pe la ora patru, s-a aşternut o brumă groasă, o dată cu un frig care mi-a spintecat obrajii. Meditam în pădure, lângă un heleşteu, sprijinit cu spatele de un gorun uriaş. Încă umblam în pantofi, după cum îmi era

obiceiul, aşa că degetele de la picioare mi-au îngheţat cvasiinstantaneu. Am început să alerg către casă. Ajuns în alee, am zăbovit ca să îmi trag sufletul.

Cerul sticlea, stelele păreau de cristal. Nu era lună. Am rămas cu capul dat pe spate, privindu-le, preţ de minute bune. La un moment dat, în mijlocul bolţii s-a ivit un cerculeţ ca de lavă încinsă. Treptat, şi-a mărit diametrul până ce a ajuns de mărimea soarelui la apus. Fără să plâng, lacrimi au început să-mi şiroiască pe obraji. Am simţit o emoţie intensă iar golul pe care îl purtam în piept mi s-a umplut cu o fericire nepământeană. Niciodată nu am fost mai fericit ca atunci când mi s-au născut copiii, dar fericirea simţită sub cercul de lavă era cu siguranţă de pe alt tărâm.

*

Am dormit puţin, cât să visez o crucificare. Semănam cu Hristos dar nu eram Hristos, ci Satana; mă răstigneam de bună-voie, ca să mă răscumpăr în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Toţi cei prezenţi erau trişti, mulţi plângeau. În chida chinurilor, mă simţeam împlinit. Pregătit să-mi dau duhul, am zărit, în braţele unei femei, un copil ce rânjea diabolic. Am înţeles atunci că, pentru omenire, sacrificiul meu fusese zadarnic.

Mi-am amintit visul cu o claritate nefirească, de parcă s-ar fi petrecut totul sub ochii mei. Frenezia scrisului a pus stăpânire pe mine şi am încropit, în zece ore, un micro-roman de treizeci şi ceva de pagini pe caiet studenţesc. Pe scurt, ideea era că toţi putem răstigni răul prin noi înşine, aşa cum a făcut-o Hristos. Răul va continua să existe, dar fiecare om răstignit în felul acesta este încă o bătălie câştigată de zei.

În concluzie, scriam, ne naştem pe câmpul de luptă, ca să murim, mai devreme sau mai târziu, într-un război imposibil de câştigat.

Sfârşitul e acelaşi pentru fiecare soldat: unii mor dezertori, alţii mor de frică, unii mor căutând un loc sigur unde fervoarea luptelor să nu-i poată atinge, alţii mor în linia întâi cu arma în mână. Important este nu să câştigi războiul, ci să pierzi cât mai puţine bătălii. Numai aşa poţi dobândi un loc printre eroi.

The Short Happy Life of Francis Maccomber.

Recitind ce am scris, am rămas cu senzaţia că totul e ok însă ceva lipseşte. Lipseau protagoniştii principali, cei care serveau drept carne de tun pe tabla de şah a istoriei. Cine erau? Şi de ce acest război aparent inutil? Ştiam că răspunsul e acolo, pe undeva, în faţa mea,

cumulat între amănunte pe cât de infime, pe atât de acaparante; peşti piranha care te împiedică să întrevezi caimanul.

Bine şi Rău, Dumnezeu şi Satana, dualism moral-religios revelat ca Adevăr Absolut de mii de ani, fundament cvasi-universal al societăţii umane. Departe de a mântui lumea, departe de a dezvălui omul, dihotomia bine-rău a creat un cerc vicios, Yin şi Yang, din care omenirii i-a fost imposibil să evadeze.

Bine şi rău, vină, căinţă, mizerie… cum poate urca omul spre zei când stă în ghenunchi cu fruntea-n ţărână? Dumnezeu bun, Diavol rău. Dumnezeu te pedepseşte pentru că e bun, Diavolul îţi oferă plăcere fiindcă e rău. A naibii logică a paradoxului. Logica credinţei, credinţa logică. Abureli. Astfel mi se învălmăşeau în cap, într-un du-te-vino haotic, idei şi imagini pe care nu puteam să le ordonez, să le storc, să extrag din ele Ideea. N-am reuşit decât să pricep că, omeneşte vorbind, cu simplitatea individului înhămat la căruţa vieţii, ţesălat de diavol şi biciuit de Dumnezeu, în micro-romanul meu am atins esenţialul. Şi, deocamdată, îmi era suficient.

M-am avântat în viaţă asemeni diavolului tazmanian din filmele de animaţie, fără să mai ţin cont de reguli, obstacole, nevoi şi principiile unei societăţi sănătoase.

Energia pe care o emanam, modul în care mă mişcam, seninătatea, raportarea nefirească la lume şi la tot ceea ce lumea definea ca fiind normal, erau percepute ca un mod ingenios de a mă afla mereu în centrul atenţiei, o simplă manevră care nu avea să dureze prea mult. Dar persistenţa mea într-un asemenea comportament a apărut, curând, nesănătoasă. Lumea mă adora însă, în subconştient, nu îşi dorea decât să mă suprime. Eram un fel de jucărie mişto care nu face ceea ce a fost programată să facă. În cele din urmă, copilul o aruncă şi îşi cumpără una veritabilă. Până să o arunce totuşi, încearcă imposibilul să o repare. Sărmană lume-copil: când ea mă percepea stricat, era prima dată când funcţionam normal.

În drum spre facultate, pe aleea de sub Arini, parcă pluteam. Treceam pe lângă câte un gorun bătrân şi îmi venea să îl strâng în braţe. Mă abţineam cu greu, conştient că, dacă o fac, va înfrunzi în decembrie şi va muri. La cursuri, în bancă, ţineam palmele apăsat pe pupitru ştiind că, dacă îmi doresc, din pupitru vor creşte rămurele şi frunze. Aş fi putut să scot viaţa din mijlocul morţii; de ce n-o făceam? “Dacă aţi avea credinţă şi aţi spune muntele aceluia: Mută-te! Muntele s-ar muta.” Am înţeles că tocmai în asta constă adevărata credinţă: să-l poţi muta şi să n-o faci, să-l laşi acolo şi să treci la pas.

În pauze, pe coridor, vorbeam cu colegii, glumeam, le povesteam anecdote. Colegi cu care niciodată nu schimbam o vorbă încremeneau trecând pe lângă mine când le făceam un

compliment infim; plecau mai departe cu o mulţumire sufletească ciudată, întruchipată într-un zâmbet involuntar. Concluzia tuturor: e-ndrăgostit.

- Am ajuns la iluminare.

Asta le răspundeam, pe un ton care nu le părea câtuşi de puţin serios dar care, în mod inexplicabil, le dădea impresia că expune motivul real. Mi se rupea, oricum, de orice le trecea lor prin cap. Eram orice, trăiam, în vreme ce ei îşi aşteptau, anxioşi, moartea.

*

Într-o zi, la final de cursuri, Irina mă aştepta la poarta incintei.

- Fac cinste, i-am zis, mai înainte ca ea să articuleze o vorbă.

A rămas cu gura căscată, cu sunetele agăţate de corzi. Cum era previzibil, a tras concluzia tuturor:

- V-aţi împăcat. Orice ar fi, mă bucur să te văd aşa. Chiar dacă eşti îndrăgostit.

Disimula jovialitatea în mod strident.

Am coborât în Absolut, un local Irish style. Mai fusesem o singură dată acolo şi nu-mi plăcuse. De data asta, l-am ales fiindcă îmi repugna orice idee de întuneric, dezordine şi fum, aşa cum găseai, de pildă, în Indigo. I-am povestit Irinei din fir-a păr întreaga experienţă cu iluminarea. M-a ascultat atentă, încruntată, iar la sfârşit a zâmbit brusc. Mi-a mărturisit că ea continuă să creadă varianta cu îndrăgosteala.

- Însuşi faptul că negi dovedeşte că am dreptate, râdea.

Râsul ei mi-a creat un disconfort uşor, de bocanci în care-ţi joacă piciorul, fără să te frece. Am ieşit din Absolut cu o oarecare apăsare pe umeri.

”Irita”, i-am pocit în gând prenumele, după care mintea mi-a zburat la alt nume, sud-american, uitat într-o carte: ”Encarnacion”. Încarnare a ce?

La despărţire, m-a sărutat pe obraz. Luat prin surprindere, m-am ferit însă nu destul. I-am simţit atingerea ca pe o iritaţie fierbinte.

*

M-am întors pe Victoriei, varianta stângă de trotuar. Într-o vitrină, un poster uriaş făcea reclamă la ruj, afişând bustul unui fotomodel cu buze senzuale. Am trecut fără să-l observ dar am întors capul de îndată ce am avut sentimentul că cineva mă priveşte. Fotomodelul

din poster avea aceiaşi ochi din calendarul Playboy. Le-am zâmbit doar cu colţul gurii ca şi cum le-aş fi spus: “Sunteţi degeaba!” Am continuat să merg nepăsător, gândindu-mă că merg acasă ca să nu fac nimic. “Voi dormi” îmi spuneam şi îmi imaginam cât de plăcut e să adormi. Acel moment mirific, sacru, în care treci dincolo.

În faţa căminului studenţesc, fosta mea paraşută îi înmâna o ţiplă cu foi, probabil cursuri, unei alte studente, S-a uitat la mine, şocată parcă, în vreme ce studenta monologa, vădit deranjată. Am salutat-o ridicând mâna din cot, doar cu arătătorul în sus, manieră ce exprimă îndepărtarea, detaşarea. S-a gândit să-mi iasă în cale. S-a fâstâcit , a râs:

- Mai trăieşti?

- Nu, i-am răspuns. Acum sunt înger. E greu până mă obişnuiesc cu faptul că pot să zbor , uit mereu, şi atunci merg printre oameni.

Instinctiv, şi-a schimbat poziţia uşor, mi-a privit spatele.

- Sunt invizibile, am râs. Salutări!

Am pornit amuzat, plutitor şi mi-a strigat cu ţâfnă să trec pe la ea şi să-mi iau lucrurile. După-amiază m-am dus. “Lucrurile” erau un brâu ciobănesc de piele, frumos înflorat, şi câteva cărţi. Nu prea-mi păsa de ele, în cele din urmă nici nu le-am luat. M-am dus de curios, ca să văd de ce mă chemase de fapt, în aceeaşi măsură în care chiar nu aveam ce să fac în apartamentul cheliosului.

În scară, la parter, aştepta liftul Lara, o fată plinuţă, amuzantă şi foarte de treabă. Erau colege de apartament. Mai înainte de a-mi răspunde la salut, m-a înştiinţat că “mândra” e la film şi vine mai târziu.

- Ce film?

- O minte sclipitoare. E mişto, l-am văzut, am fost azi.

- Da? şi eu! am minţit (mi-l povestise pe scurt, cât am mâncat, colegul de gazdă). Caz real, ca să vezi!...

A intrat în lift.

- Urc şi eu, am de luat nişte lucruri.

- Gata, te muţi? Şi copiii?

Am râs amândoi. A apăsat butonul 7, liftul a pornit, tăcere, m-a privit, i-am zâmbit amabil, m-a sărutat, eu am rămas înţepenit ca un robot stricat. M-a sărutat iar şi nu ştiu ce mi-a venit să-i răspund la sărut. Liftul a ajuns la 7, ea a apăsat P, ne sărutam, iar la 7, iar la P, iar la 7…

- Ajunge. Hai să intrăm.

Nu mai ştiu dacă ea a zis sau dacă eu am zis asta. A descuiat cu mâini tremurânde, mie mi se părea ciudat că am intrat în joc aşa, fără să fiu atras, mi se părea ciudat că nu mă excitasem deloc, mi se părea ciudat că mai continui, ţintuit între perete şi frigider, apoi pe scaun, ea la mine în braţe strivindu-mi coapsele, prinzându-mi mâinile cu mâinile ei vârându-şi-le sub bluză. Brusc, mi-am lăsat capul pe spate, cu ochii închişi. Mi-am relaxat în întregime trupul. Buzele îmi vibrau şi un ghem de energie îmi umbla prin membre ca printr-un labirint.

Lara s-a ridicat în picioare şi-a exclamat:

-Hai că sunt bună! Pun să fac o cafea.

Am deschis ochii şi totul era albastru, ca atunci când te uiţi la o poză alb-negru, doar că alb-negrul e schimbat cu albastru.

Îşi închipuie probabil că am terminat, mă gândeam.

- Să nu zici nimic, m-a sfătuit cu o ciufuleală pe creştet. Bea puţin, să-ţi revii.

Cu mâini albastre, am apucat ceşcuţa albastră şi am sorbit din cafeaua albastră cu abur albastru.

- Eşti bine?

- În transă, cred că e transă…

M-am ridicat să plec pentru că ăsta era singurul lucru pe care eram în stare să-l fac. Du-te pe scări, m-a sfătuit, ai grijă să nu cazi. Eram, într-adevăr, prea aerian ca să mai pot manevra liftul. La ieşirea din bloc am dat nas în nas cu fosta. I-am spus senin că-i las ei lucrurile, că poate să le arunce. M-a luat de mânecă.

-Vino-napoi, vreau să ştiu tot. Ăsta chiar nu eşti tu!

Ştiam că e pasionată de cărţile lui Castañeda şi alţii de gen. Avea o bibliotecă plină.

- Ce să ştii, nu se vede? Am ajuns la iluminare. Şi acum văd albastru.

- Tu chiar vorbeşti serios?

- Nu, îmi arde de glume.

- Ai luat ceva?

- Normal. (A făcut ochii mari.) O gură de aer curat. Acum, pe bune, mă grăbesc. (Mi-am tras mâneca din mâna ei). O minge de energie mi se tot mută prin trup, Trăbă să-nvăţ să o controlez. Ai grijă de tine.

Zâmbea, roasă de invidie.

- Hai, chiar nu intri?

- Nu vezi că-s dus cu pluta? Tu ai o viaţă echilibrată. Eu iubesc oamenii, nu vreau să dezechilibrez pe nimeni. Sincer, n-o spun ironic.

Ajunsesem să purtăm discuţia pe trotuar. Mi-am aprins o ţigară. O femeie în vârstă, cu aspect de homeless, mi-a cerut şi ea una. Am privit-o duios.

- Doamnă, fac rău. Nu pot să vă dau. Nu vreau să muriţi din cauza mea.

Biata femeie, a plecat nedumerită la culme.

- Vezi, exact ce-ţi spuneam! i-am adresat paraşutei.

Am dat să plec şi, în loc s-o iau pe trotuar, am ieşit în şosea. Dacă nu mă trăgea ea de ruscsac, mă lovea o maşină din plin.

Nu mi-a mai zis nimic, nu i-am mai zis nimic. N-am mai văzut-o niciodată de-atunci. Ultima ei privire, ultima ei grimasă, exprimau uluire, neîncredere, îngrijorare şi dezamăgire, o tristă senzaţie de abandon, ca şi cum aş fi părăsit-o într-o lume din care, oricât de mult şi-ar fi dorit, Castañeda şi alţii nu au reuşit vreodată să o smulgă.

*

Sunt obosit. Am scris câteva pagini pe zi timp de o săptămână (atât cât mi-a permis răgazul), m-am odihnit puţin. Cu pixul în mână, mă uit la foaie şi rămân blocat, ca şi cum cuvintele ar refuza să se lege. În plus, rememorarea acelor experienţe mi-a trezit în suflet o lehamite cu gust amărui. Aşternându-le pe hârtie, mi-am amintit amănunte uitate, imagini, sunete, senzaţii neregulate şi, odată cu ele, suferinţa pe care mi-au provocat-o când le-am trăit. Rănile au început să-mi supureze de parcă toţi anii ăştia, în loc să se vindece, au adunat în ele şi mai mult puroi. Mi-e greu. A pus nervozitatea stăpânire pe mine. Dar tragic este că nu pot să renunţ, nu acum, nu ştiind clar că nu mă pot vindeca până nu scot din mine toată mizeria.

Catharsis.

Doamne, vreau doar să dorm…

*

- Gata, mă mut!

- La marmacie?

Irina nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

- Mi-am găsit o garsonieră pe-aproape.

Plânse în suflet iar în afară îmi zâmbi, chinuit.

- Mă bucur pentru tine. Deşi, ţi-am zis, puteai să te muţi la mine oricând.

- Nu, nu puteam şi ştii foarte bine.

- În orice caz, ai fi ieşit mai ieftin. În garsonieră, singur, cheltuieşti o groază de bani.

- Păi n-am zis că singur. Cu o colegă.

Se înroşi dintr-o dată şi se privi cu Madeleine ochi în ochi.

- Îmi spui şi ce colegă?

- Da: Ariadna.

Se privi din nou cu Madeleine, de data asta cu un subînţeles enervant, al cărui sens îmi scăpa.

- Sunt prietenă cu Ariadna. E o fată ok. Totuşi cred că nu e bine ce faci. Nu ştiu eu amănuntele mutării voastre, dar fac pariu că, în cel mult o lună, vă cuplaţi.

- Pe o ladă de bere?

- Nu, pe două doze e destul. Ştiu că tu eşti sărac. Dar, totuşi, ce-ţi veni?

- M-am întâlnit cu ea în Absolut. Stă-n gazdă la o babă, nu îşi permite altceva, eu nu-mi permit singur o garsonieră. Chiar vreau să-i fiu de ajutor. Pare o fată sigură pe sine. Totuşi, când o am în preajmă, simt dinspre ea un gol interior. Ca şi când plânge un copil şi vrei să-l mângâi.

- Îţi place de ea?

M-am enervat.

- Hai, las-o baltă!

- De ce s-o las baltă? Ţin la tine de când erai mic. Mereu te-am protejat. Pe vremea aia nu mă îndepărtai.Ţi-am promis că o să am grijă de tine toată viaţa şi mă ţin de cuvânt.

- Pe bune? Şi de ce am impresia că nu aştepţi decât să adorm, ca să mă poţi sufoca sub o pernă?

Râse cu hohote.

- N-am crezut niciodată că vei ieşi un băiat amuzant. Păreai mai degrabă genul predispus spre plâns.

- Ce să zic, sunt o mare dezamăgire. Nu c-ar fi treaba ta, dar pe Ariadna vreau s-o ajut. Şi nu doar pe ea. Pe oricine.

- În afară de mine, bineînţeles.

- Păi parcă nu tu aveai nevoie de ajutor, ci eu.

- Eşti un egoist ipocrit, îşi ieşi Irina din pepeni, şi mai susţii prostia asta cu Iluminarea. Nu-i evident că zici c-o ajuţi pe ea dar, de fapt, aşa te ajuţi pe tine? Dar partea proastă e că tu nici măcar nu observi, chiar te consideri sfânt. Nu eşti, băiete, eşti doar un om debusolat. Eu sunt

singura care încearcă să te aducă pe calea cea bună şi, culmea, te porţi cu mine de zici că sunt un preş destrămat.
Madeleine intră din nou în cameră. Aducea perfect cu o prostituată de western şi făcea cu Irina un cuplu perfect, ca două jumătăţi dintr-o fotografie ruptă. Însă ceva, la fotografia întreagă, îmi repugna.
M-am ridicat de pe fotoliu să plec. Irina a continuat, acum pe un ton cât se putea de matern.
- Într-o bună zi ai să îmi mulţumeşti. Trăim pe Pământ, Andrei, nu în Împărăţia Cerurilor. Nu poţi fi sfânt aici, n-ai cum, degeaba încerci. Sfinţii se chinuie şi mor în chinuri ca să fie sfinţi. Vreau să fii fericit. Dar pentru asta trebuie să cobori cu picioarele pe pământ.
- Vezi, am oftat, nimeni nu poate să se bucure de împlinirea mea. Nu sunt un sfânt, nici nu vreau! Am primit un cadou de viaţă nouă şi mă strădui să îl trăiesc cum se cuvine. Vreau să ajut şi am puterea s-o fac. Simt suferinţa, durerea, şi pot să le alin. Înţeleg anumite lucruri aşa cum alţii nu le pot înţelege. Şi ştiu că încă mai sunt lucruri în cadoul acela, pe care nu am reuşit să le despachetez. Mai devreme mă întrebam de ce stau aici să-ţi dau ţie explicaţii sau să-ţi suport aberaţiile. Nu ştiu de ce. Eşti ca o piază rea care-mi iese mereu în cale şi, ca un făcut, când nu-mi iese-n cale, o caut eu singur. Ceva e cu tine şi mă roade curiozitatea să aflu ce. Deşi sunt perfect conştient că mă poate omorî curiozitatea asta la fel cum a omorât şi pisica. În preajma ta mereu am senzaţia că îmi scapă ceva. Ce-o fi acel ceva?
Starea Irinei se schimbă brusc. Afişă un zâmbet satisfăcut, se privi din nou cu Madeleine şi aceasta, sprijinită de tocul uşii îi răspunse cu acelaşi zâmbet. Mă simţeam secat de energie. Am plecat fără să salut. Ieşind, am atins uşor cu genunghiul piciorul Madeleinei. M-a ars. Tot restul zilei am fost posomorât.

*

Pentru o săptămână, am locuit în garsonieră singur. Lipsa unei gazde care să-mi sufle în ceafă, a atmosferei de bordel creată de coleg şi “ciupercuţa” lui timidă, a fost o reală binecuvântare. Era ca şi cum m-aş fi întors în uterul mamei; un sentiment pe care nu pot să-l descriu. După patru zile de bălăceală în această stare de foetus, m-am trezit că bate cineva la uşă. Eram în pielea goală prin casă. Mi-am luat în grabă halatul de baie şi am deschis; bănuiam că Ariadna venise mai iute. Era Irina, cu ochii cât cepele.
- Deja? mi-a râs forţat. Vezi cât de genială sunt?
- Deja ce?
- Îmi datorezi două beri.

Am pufăit ironic.

- E bine că aţi început cu luna de miere.

Aveam o dispoziţie super şi prezenţa Irinei a reuşit să mi-o ştirbească. Am invitat-o în bucătărie şi am făcut o cafea.

- N-aţi mai venit niciunul la şcoală, îmi era clar că se întâmplă ceva.

N-am contrazis-o; o lăsam să se perpelească.

- Şi cum m-ai găsit?

- Logic. Am luat un ziar şi asta era singura garsonieră de închiriat pe aici. Ştii că sunt genială.

Am pus pe masă două cești, apoi ibricul cu cafeaua.

- Ariadna nu bea cu noi?

- A, ba da. O cană e pentru mine, una pentru Ariadna. Tu bei şi din ibric.

Văzându-mă cum râd, s-a bosumflat, sau poate să fi fost reacţia de detensionare.

- Ariadna vine duminică, abia atunci încheie luna şi îi plăteşte babei. Dar ce tot ai cu ea, vei fi geloasă?

Am pus întrebarea într-o doară, fără să cred ce spun. Nici nu-mi trecea prin cap că Irina ar fi îndrăgostită de mine. De fapt, eram atât de indiferent încât nu mi-aş fi-nchipuit că o fată, nu conta cine, m-ar fi putut iubi. Nu mi-a răspuns. Privea în ceaşcă în timp ce amesteca uşor cu linguriţa. Apoi a sorbit şi s-a uitat la mine. A avut iar zâmbetul ăla forţat.

- Măi, până te face fericit, n-am nimic cu nimeni.

- Dumnezeu mă face fericit. Cu el ce ai?

- Dumnezeu nu există.

- Dar a fost inventat…

- L-au inventat cei ca tine, care nu îşi pot găsi fericirea pe pământ.

- Şi telefonul a fost inventat. Deci acum există.

- Crezi?

- Telefonul e un act de credinţă între doi oameni. Dumnezeu e un act de credinţă între mine şi eu.

- Şi dragostea între doi oameni?

- Dragostea nu e un act de credinţă. Dragostea e un act de fiinţă. Când e act de credinţă, celălalt devine obiect. Acolo intervine posesia, de unde gelozia, invidia, etc. Dar iubirea este sau nu este. Atât.

- Şi Dumnezeu e obiect?

- Nu, în Dumnezeu eu devin obiect pentru mine însumi. Devenind obiect, pot face cu mine orice îmi trece prin cap. Nu mai sunt materie ci sunt materia, nu mai sunt între oameni, sunt omenirea, nu mai sunt în lume, sunt lumea.

- Şi religia?

- Religia n-are nimic comun cu Dumnezeu.

- Şi Hristos?

- Hristos a fost singurul Om. Singurul care ne-a arătat ce suntem de fapt.

- Şi ce suntem?

- Depinde. Putem fi dumnezei sau putem fi draci. Cale de mijloc nu există. Fiii lui D-zeu sau fiii Diavolului.

- Şi Diavolul e tot un act de credinţă? Sau, na!, de necredinţă?

- Diavolul e o stare.

- Eu totuşi cred că Diavolul există, chiar dacă nu există D-zeu.

- Stai, că acum vorbim de două lucruri diferite. Tu vorbeşti de divinităţi ca persoane, eu vorbesc despre ele raportate la oameni. E evident că, pe Pământ, Diavolul există. D-zeu a fost inventat pe Pământ, de-aia a şi ieşit aşa o caricatură. El există, dar Împărăţia Lui e departe. D-zeu e departe de oameni, Diavolul e aici, printre ei.

- Şi nu crezi că Diavolul e rău şi D-zeu e bun?

- Nu, diavolul e om. Adică şi bun şi rău.

- Şi D-zeu? Atotputernic, Bun, Blând, Iertător, Frumos, Luminos, bla bla bla? Sau şi el e şi bun şi rău?

- Binele şi răul sunt relative. D-zeu e dincolo de Bine şi de Rău. Deci e Absolut. Noi, ca oameni, nu-l putem judeca şi, în urma judecăţii să îi atribuim valori, dar putem deveni Dumnezei.

- Aşa, ca tine?

Pentru a nu ştiu câta oară am bufnit ironic.

- Măi, faci ce faci ca să îmi tragi câte o lovitură sub centură. Îţi răspund cu o întrebare: Pe mine mă poţi judeca? Toţi cei care aveţi tangenţe cu mine, mă puteţi judeca? Nu. Ca să mă judecaţi, vă străduiţi din răsputeri să mă coborâţi la condiţia voastră. Ba s-a îndrăgostit, ba-s teatral, ba-s nebun. Când am fost acasă şi am luat durerea unui copil din vecini, mi-au ieşit vorbe că am pe necuratul. Toată lumea mă adoră şi în acelaşi timp, crapă de ciudă că nu poate să mă cuprindă. Oricum, puţin îmi pasă. Am depăşit condiţia umană, asta pot să spun cu siguranţă. La fel cum pot să spun că încă nu sunt tot ceea ce pot fi.

Irina mă privi cu coada ochiului, sceptic.

- ”Fără îndoială, trufia e păcatul meu preferat”. Păcat că nu te poţi vedea din afară. Începi să cazi în ridicol. Parcă eşti don Quijote, care-a văzut prea multe filme de Hollywood. Deşi, mă ironiză, dacă mă uit mai bine, tu chiar semeni la fizic cu Hristos. Pe de altă parte, începi să devii interesant. De pildă, toată filosofia de mai devreme ar trebui scrisă. Recunosc că e ceva inedit. S-ar putea să te bage până la urmă cineva în seamă şi să ajungi creator de religie. Când diavolul vrea să îşi bată joc de o idee o pune în centrul unui sistem religios. Aşa, profeţii devin ridicoli. Poţi să-ţi asumi un asemenea risc?

- Şi crezi că Hristos n-a ştiut lucrul ăsta? Dar creştinismul are o poartă largă. Biserica, în care intră toţi de-a valma. Alături e o punte peste o prăpastie şi, în capătul ei, o poartă strâmtă care e însuşi Hristos.

- 1-0 pentru Diavol.

- De ce crede toată lumea că Dumnezeu se luptă cu Diavolul pe golaveraj?

- Şi nu-i aşa?

- Deloc, Dumnezeu pune accent pe calitate, Diavolul pe cantitate. Au ţeluri diferite. Diavolul vrea lumea, Dumnezeu vrea Omul. Nu ne mântuim la grămadă. Puntea e-ngustă, poarta strâmtă, nu încap decât câte unul.

Irina sorbi prelung din cafea şi, deşi nu fuma, îmi ceru o ţigară. Trase un fum şi tuşi de câteva ori, cu lacrimi în ochi. Râse de stângăcia ei. Printre lacrimi, tuse şi râs, îmi spuse:

- Ştii că devii periculos? Poţi schimba lumea, dar lumea nu vrea să fie schimbată.

- Sunt cât se poate de inofensiv.

- Pe mine m-ai convins. Tot ce spui are logică.

- Cred că e mai degrabă o chestiune de bun simţ.

- Eu zic c-o să ai mari probleme din cauza asta. Mai bine să îţi vezi de treabă. Eşti deştept, nu prea urât, descurcăreţ şi harnic, ai toate atuurile ca să reuşeşti în viaţă. Şi mă ai pe mine ca sprijin, un prieten cât se poate de dezinteresat.

- Deci nu-s nici îndrăgostit, nici nebun, nici nu joc teatru…

- N-am zis aşa ceva. Oricare din variante, chiar toate la un loc, ar fi spre binele tău.

De când intrase Irina, nu fumasem deloc. Am scos o ţigară şi-am ţinut-o între buze, fără să o aprind, cu bricheta pregătită în mână. Priveam în gol. Irina reuşise să mă pună pe gânduri.

- Mă faci de nu mai înţeleg nimic. Ba mă crezi, ba nu mă crezi. Ce urmăreşti, de fapt? Şi cu ce autoritate mă avertizezi? Zi-mi clar şi răspicat să pricep odată despre ce-i vorba. Să nu mai am impresia că doar te joci cu mine.

- Vezi, sări Irina, că nu mai ştii de capul tău? Chiar mă jucam cu tine. E de ajuns să-ţi zică cineva ceva în legătură cu nebunia ta, că o şi muști. Ce Dumnezeu, ce sfinţi, ce Diavol? Rectific, Diavolul există, altfel nu se explică cine-şi bate joc de domnia ta. Ziceam că eşti îndrăgostit, acum cred doar că eşti nebun. Un nebun coerent. Mă tem să n-ai schizofrenie. Prezinţi toate simptomele. Sincer.

Sincer? Îmi venea să o iau la palme.

- Şi dacă-s schizofrenic, ce? Bine că nu sunt unul disperat. Sunt unul fericit, simpatic, util. Norocul meu. Şi prefer aşa, decât omul "normal" care eram înainte.

Studenta la psihologie a intrat în acţiune.

- Tu ştii ce înseamnă schizofrenia? E o boală, omule, nu o stare. Până la urmă, creierul ţi se face varză. Asta preferi?

- Şi dacă nu sunt schizofrenic? Dacă ce mi se întâmplă e real? Sunt o mulţime de lucruri care vouă, psihologilor, vă scapă. Credeţi că puteţi explica totul dar nu e aşa. Din fericire. Nu e nevoie ca totul să aibă o explicaţie.

- Treaba ta, fă ce vrei, să nu zici că nu te-am avertizat. Mi-am făcut datoria de prieten şi asta ar trebui să fie suficient. Mersi pentru cafea.

Divide et impera. Seamănă îndoiala şi apoi condu-l pe om unde vrei tu. Se ridică de la masă, îşi puse poşeta pe umăr şi haina pe braţ. Însă, în loc să plece, se aşeză la loc.

- Eşti coşmarul oricărui prieten, mă dojeni. Şi continuă: Tu chiar iei treaba asta în serios… Eu sunt o fiinţă cât se poate de raţională, iartă-mă că nu te pot înţelege. Şi iartă-mi insistenţa. Pur şi simplu vreau să mă asigur că iei în calcul şi alte puncte de vedere.

O doamne, câte nu luasem! Cât nu mă măcinase gândul că sunt nebun, cât de greu mi-l scosesem din cap!... Şi cât de simplu ar fi fost să fiu… Dac-am putea alege… De fapt, puteam alege: izolarea sau moartea. Nebunia venea singură… iar Irina părea să fie mesagerul ei.

- Uite, schimbă ea tactica, promit să încerc să-ţi înţeleg punctul de vedere. Nu pot să înţeleg ceva ce mi-e străin, înţelege-mă şi pe mine. Ai mei n-au fost deloc credincioşi, m-au învăţat să mă încred în mine, nu în fantasme. Şi tot ce am putut să citesc din Biblie a fost Geneza. Mitologie pură, măi! N-ai învăţat că miturile sunt ca visele? Mitul e un vis colectiv, exprimă adevărul unei lumi. Deci faptele descrise acolo nu s-au întâmplat.

- Nu întru totul sau nu întocmai. Dar nu poţi spune despre un vis că e mincinos. Adevărul nu îmbracă totdeauna forma realităţii. De fapt, aproape niciodată, dacă ne gândim la adevărurile profunde.

- Unde-ai citit asta?

- În toate cărţile bune, vorba cuiva. Important în Geneză este că zeii au creat o lume şi un om după chipul şi asemănarea lor.
- Şi de ce se zice că Dumnezeii a creat?
- Pentru că au acţionat în consens, probabil că puterea creaţiei era dată de consensul lor. Iar consensul lor era Cuvântul. Cuvântul zeilor a creat Cerul şi Pământul. În fine, punctul comun al mitologiilor este că zeii au trăit pe Pământ, au plecat şi, într-o bună zi, se vor întoarce. Şi mai e un punct comun, războaiele dintre zei. Creaţia, prezenţa zeilor pe Pământ şi războaiele dintre ei au fost îmbrăcate în diferite forme, rezultând astfel miturile.
- Să zicem că e adevărat. Atunci de ce ar fi plecat zeii? De unde supărarea lor pe oameni?
- Pomul binelui şi răului. Cutia Pandorei, focul, chestii de genul ăsta.
- Sau ascultarea, supunerea?
- Nu cred că e vorba de nesupunere neapărat. Că s-ar fi enervat zeii din cauza neascultării oamenilor.
- Şarpele le spune: Dumnezeu se teme că, dacă veţi mânca, veţi fi ca el. Apoi D-zeii spun: Iată, acum oamenii s-au făcut ca unii dintre noi. Dar ziceai mai devreme că D-zeu e dincolo de Bine şi de Rău.
- Aşa este, dar asta nu înseamnă că nu cunoaşte Binele şi Răul. De fapt, pomul aşa se şi numea: al cunoaşterii Binelui şi Răului. Dar pomul e o metaforă pentru altceva.
M-am oprit să mă gândesc. Metaforă a ce? În cutia Pandorei se aflau toate relele. Eliberând relele, s-a născut contrariul lor. Ce reprezenta cutia?
Mi-am aprins o altă ţigară.
- Hai, m-a grăbit Irina, că m-ai făcut curioasă.
- Păi pomul e un tot unitar, lume, un corp social. În coroana sa e o încrengătură plină de frunze. Încrengătura sunt relaţiile, frunzele sunt oamenii. Seva care menţine corpul social e legea. Fructul corpului solid, după trecerea legii prin oameni este Păcatul. Apostolul Pavel spune aşa: Legea ne-a fost dată nouă spre moarte.
- Deci de aia le spune la oameni că vor muri dacă vor mânca?
- Da, cam aşa. Mă gândesc că zeii l-au creat pe om inocent şi nemuritor. L-au făcut muritor abia mai târziu.
- Explică-mi de ce.
- Mă gândesc că zeii sunt nişte oameni nemuritori care au cunoscut Legea, adică Binele şi Răul. Fiind nemuritori, au evoluat rapid pentru că a fost mai uşor să cumulezi experienţă în aceiaşi oameni decât într-o succesiune de oameni, adică în istorie. Au realizat la un moment

dat că viaţa adevărată e dincolo de Bine şi de Rău şi au început să trăiască în consecinţă. O parte din ei, însă, au rămas nostalgici. Când progresul tehnic le-a permis să călătorească prin Univers, au decis să creeze o lume perfectă. Au găsit Pământul şi l-au tocmit, după care l-au populat. Nostalgicii au văzut şansa perfectă pentru a recreea lumea Binelui şi Răului.

- Hai că ai dat-o în SF. Ştii ce zic eu? Să scrii o carte în care să amesteci filozofia de mai devreme cu SF-ul de acum, şi s-o publici în America. Best seller, frate, garantat!

M-a amuzat entuziasmul ei copilăresc.

- Mai zi-i, m-a îndemnat, că-i tare fain ce-mi spui.

Imun la entuziasmul contagios al Irinei, am continuat:

- În ascuns, nostalgicii i-au învăţat pe oameni Legea, păcălindu-i că aşa vor deveni ca D-zeu. Gata cu inocenţa. Atunci D-zeu i-a alungat din Paradis, să se descurce singuri, să vadă pe pielea lor cum e s-o iei de la-nceput Le-a luat însă nemurirea ca să nu evolueze şi, la un moment dat, să încerce să schimbe Viaţa din Cer.

Irina se uită la ceas şi se foi puţin în scaun. Probabil trebuia să ajungă undeva.

- Las' că-ţi povestesc restul altădată! i-am zis dar nu mi-a răspuns, făcându-mi doar semn cu mâna să spun mai departe.

Sincer să fiu, nu mă gândisem niciodată la cer. Pur şi simplu cuvintele îmi veneau singure, ca intr-un fel de revelaţie. Explicam şi eram la fel de nerăbdător ca şi ea.

- Fiind suflet şi trup, Dumnezeu i-a făcut pe oameni să-şi piardă doar trupul, în ideea de a recupera sufletele celor care meritau să trăiască veşnic, astfel că "drepţii" se înalţă la cer şi devin zei, primind acolo tot ce-au agonisit.

- Şi păcătoşii?

- Păcătoşii rămân cu sufletele pe pământ. Iadul lor înseamnă să nu mai poată avea acces la lume, după care evident că tânjesc. Cum spunea Hristos: "Unde este comoara ta, acolo este şi inima ta."

- Eşti un nebun coerent, mă întrerupse Irina zâmbind.

M-am vizualizat ca profesor Gandulfo, explicandu-i lui Quique teoria lui despre lume şi zei. L-am şi auzit pe Quique rostind: Şi diavolul, profesore?

Diavolul, Nostalgicul, Împărat al Binelui şi Răului.

- Şi lupta dintre zei?

- Dumnezeu plănuia să ofere lumii un etalon pentru ca oamenii să vadă cum trebuie să facă pentru a dobândi viaţa veşnică. Astfel că, atunci când Adam şi Eva au avut primul fiu, D-zeu l-a luat la el să-l crească fără a-şi pierde inocenţa şi, mai târziu, să îl trimită să trăiască

printre oameni. Diavolul a încercat să-l împiedice şi atunci a început războiul între zei. Nostalgicii au fost aruncaţi pe pământ. Ei trăiesc printre noi, au chipul şi asemănarea noastră. Sunt cei care conduc lumea, oferindu-ne nouă iluzia libertăţii. Cam asta e.

Irina mă aplaudă.

- Perfect, admirabil! Păcat că eu nu sunt un om religios, ai fi câştigat primul tău adept.

- N-ai înţeles nimic! Nu-i vorba de religie, e vorba de adevăr, libertate, de viaţă. Matrix, Irina, Matrix. Religia e invenţia diavolului ca să poată controla lumea. În fine, vorbesc degeaba.

Am tăcut. Şi eu, şi ea. Mă bântuia sentimentul inutilităţii. Aveam o mină gravă, Irina - un zâmbet sceptic.

- În Evul Mediu te-ar fi ars pe rug. N-ai nimic de băut?

Am adus din cămară patru doze de bere.

- Eşti singur împotriva a câteva miliarde de credincioşi, de atei, de sceptici. Crezi că teoria ta ar avea vreo şansă?

- Nu trebuie să aibă şansă. Eşti prima şi ultima care o află. Nu vreau să schimb lumea, e imposibil. Ce, Hristos a schimbat lumea? Gândeşte-te ce a însemnat creştinismul în istorie: un soi de crimă împotriva umanităţii. Şi e valabil pentru toate religiile, n-au făcut decât să încurce.

- Furie, blasfemie… Dar şi tu, în fond, eşti tot un om religios. Şi eşti pe cale să creezi o nouă religie…

- De ce spui asta? Nu mă închin niciunui Dumnezeu. Suntem fii, nu robi, asta e Evanghelia. Învăţătura lui Hristos e un mod de viaţă, nu o religie. Hristos ne arată cum să ne naştem din nou, din oameni să devenim Dumnezei.

Irina se uită iar la ceas şi se ridică de la masă. Nu se atinsese de bere.

- Ne mai vedem…

Atât mi-a zis şi a ieşit în scara blocului.

Am rămas cu o senzaţie de straniu, ca şi cum, de fapt, aş fi visat totul.

*

Mutarea Ariadnei cu mine mi-a schimbat viaţa. După aproape două săptămâni, m-am culcat cu ea, nu-mi dau seama de ce. Vorba vine că m-am culcat; a fost mai degrabă o tentativă, având în vedere că mi-a pierit erecţia aproape instantaneu şi n-am mai reuşit să am alta. De când cu iluminarea, nu mai avusesem poftă de sex deloc, şi nici nu mă deranja lucrul ăsta.

Încercasem la un moment dat să mă masturbez; m-am chinuit jumătate de oră să am orgasm şi am abandonat. Aşa că eşecul nu m-a surprins, deşi m-a făcut să mă simt cât se poate de prost.

Ariadna, în schimb, era surprinzător de bine dispusă, entuziasmată chiar, şi s-a îmbătat criţă. Era într-o sâmbătă seara. Duminică dimineaţa, n-am avut niciun chef să mă scol din pat. Ea s-a trezit devreme, a făcut cafea, a pregătit micul dejun şi s-a apucat de măturat în bucătărie. Cânta. M-am ridicat şi m-am sprijinit cu umărul de tocul uşii, somnoros. A trecut cu mătura-n hol, mi-a zâmbit şi şi-a văzut de treabă, fără să se oprească din cântat. Parcă lovit de fulger, sufletul mi s-a umplut cu o căldură plăcută şi am ştiut c-o iubesc. Ea a lăsat mătura, s-a apropiat de mine, m-a sărutat. Ce-a urmat se cheamă "săptămâna oarbă". A fost singura perioadă din viaţă când am fost pe deplin fericit.

*

În duminica următoare, Ariadna a împlinit 23 de ani. Şi-a ţinut ziua de naştere cu 3 invitate, prietenele ei. Le însoţea Victor, un puştan drăgălaş cu care Ariadna se cuplase la o onomastică. Eu nu ştiam ce prietene are şi s-a nimerit ca una dintre ele să fie o tipă cu care îmi pierdeam eu nopţile prin dughene, ori de câte ori aveam chef să discut despre literatură. Ne înţelegeam grozav însă niciodată, oricât am fost de beţi, nu se-ntâmplase nimic între noi. Spre seară, ca un făcut, ne-am pomenit şi cu Irina la uşă.

Tacâm complet.

De când deveniserăm cuplu, lipisem pe uşă o coală cu "Just married, do not disturb!" Afişul i-a amuzat pe musafiri nespus, încă de la intrare, căci nimeni nu concepea ca noi să formăm un cuplu în mod real. După vreo două trei beri, Ariadna mi s-a tolănit în braţe şi i-a făcut pe toţi să rămână cu gura căscată. Lucrurile au luat-o razna. Irina a ieşit pe balcon, poeta a trecut în bucătărie şi s-a pus pe plâns iar Victor a încercat să se facă mic între perete şi pat. Celelalte două se priveau cu un subînţeles condamnator. Eu n-am priceput nimic, într-atât eram de naiv. Pretinzând că mă duc după băutură, m-am făcut nevăzut prin oraş. Am lipsit o oră, poate ceva mai mult, şi-am mai găsit-o doar pe Ariadna în casă, cătrănită şi cu muci. A fost ca şi cum am fi primit nişte prieteni în casă iar ei ar fi devastat-o cu sălbăticie, lăsandu-ne pe noi amărâţi, între ruine şi gunoi.

*

În zori, Ariadna a plecat la servici, eu în parc, să alerg. Ea s-a întors la 6, eu abia pe la 10. Exagerat de târziu. Fuma şi plângea. Mi-am desfăcut o bere şi mi-am aprins o ţigară .

- Pot să ştiu şi eu unde-ai fost? Tu-ţi baţi joc de mine sau ce? Ştii câte mi-au trecut prin cap ? Gizăs!

- Unde să fiu, prin păduri...

- Nu te cred! mi-a ţipat. Tu mă minţi, spune-mi adevărul şi gata!

Se prăbuşi în plâns, un plâns disperat, din toată fiinţa. Ce dracu se-ntâmplase, Dumnezeule?! Îmi venea să dispar.

Am ezitat câteva momente, întrebandu-mă ce să fac. Mă simţeam străin, ca şi cum aş fi nimerit din greşeală pe un platou de filmare. Am vârât pachetul de ţigări în buzunar şi m-am întors.

- Trezeşte-te, fată, coboară cu picioarele pe pământ!

Chiar când să ies în scară, m-am pomenit prins de braţ şi smucit cu putere. Mi-a prins capul în palme ca într-o menghină, m-a sărutat furibund.

- Nu vreau să te pierd, m-ai înţeles? Dacă te pierd, am să mor!

Am rămas ca o stană de piatră. Intrasem în platou din greşeală şi devenisem actor.

*

Am făcut sex sălbatic şi am fumat în pat, tăcuţi. Mă uitam ţintă la perete. Mintea îmi era un ecran uriaş, cu pureci, pe care stătea scris “revizie tehnică”. Creierul nu îmi mai funcţiona corespunzător.

Pe perete, de sub parchet, s-a ivit un păianjen. Urca temător, se oprea, iar mai urca, iarăşi sta, l-am urmărit cu privirea până-n tavan. De acolo, s-a aruncat în gol, atârnat de un fir invizibil, a rămas agăţat la jumătatea distanţei dintre plafon şi parchet. Pendula încet, neregulat, parcă mişcat de o adiere de vânt.

Ariadna s-a ghemuit pe trupul meu.

- Am luat-o razna, îmi pare rău…! Pe bune. Credeam că eşti cu cine ştie cine din admiratoarele tale…

Admiratoare?!

Păianjenul se lipi de perete. Începu să meargă şerpuit, în cerc, ca şi cum ar fi desenat un contur. De fapt, chiar desena. În urma lui rămânea o dâră de un roşu şters şi, în final, apăru imaginea a două capete prinse într-un sărut. Dar, dacă focalizai diferit, era imaginea din profil a unui monstru hidos, din a cărui gură căscată se scurgeau şiroaie de sânge. Pielea mi s-a făcut de găină.

- Auzi, i-am şoptit Ariadnei, fii atentă la păianjenul ăla.

Nu ştiam că Ariadna suferă de arahnofobie; auzind doar cuvântul, începu să ţipe şi să se lovească în disperare, ca şi cum s-ar fi scuturat de păianjeni imaginari.

- Hei!... Hei! i-am strigat. Calmează-te! Pe perete!

S-a uitat în direcţia indicată de mine. Dacă până atunci tremura, văzând desenul încremeni. Un tip şi o tipă sărutandu-se în profilul unui cap monstrous. Din gura arătării, păianjenul coborî pe perete rapid, prelungind dâra sângerie pană-n podea.

Ne-am dat jos din pat şi am studiat desenul mai de aprope. Dâra era uscată. Am încercat să şterg cu degetul înmuiat în salivă şi nu se ducea. A scrijelit şi Ariadna cu unghia dar, incredibil, culoarea pătrunsese adânc în tencuială. Mi-au dat lacrimile dintr-o dată, nu lacrimi de plâns, lacrimi ce izvorau aşa, fără motiv. Am trecut amândoi în bucătărie.

- Zi-mi de ce plângi…

- Nu plâng, sunt numai lacrimi. Mi-au curs aşa doar în noaptea cu cercul de lavă. Dar nu-nţeleg.

Nu înţelegeam niciunul. Încă nu.

*

O seară mai târziu, am stins lumina şi ne-am pus în pat. Luna era aproape plină şi răzbătea exact prin geam. Am privit-o îndelung. Era cât pe ce s-aţipesc, când o arătare neagră, înaltă până-n tavan, a intrat pe uşă şi-n cameră s-a destrămat. Parcă mai mult am simţit-o decât am văzut-o. Am sărit în picioare şi am răcnit, şi eu şi Ariadna în acelaşi timp. Am aprins becul cu repeziciune.

- Şi tu l-ai văzut?

- Gizăs, ce se întâmplă? E horror!

Am dormit toată noaptea cu lumina aprinsă. În zori, Ariadna mi-a zis:

- Doamne, am avut un vis extrem de ciudat. Am visat că mi-a pătruns alt suflet în corp.

- O fi de la monstrul de aseară, am încercat s-o liniştesc.

Nu ştiu ce va fi fost în inima ei. Eu mă obişnuisem deja cu ochii gri care mă urmăreau pretutindeni şi mă simţeam suficient de puternic ca să înfrunt orice. Dar pentru Ariadna îmi făceam mii de griji.

*

Am rămas toată ziua acasă. Întoarsă de la servici, Ariadna găsi mâncarea făcută şi o sticlă de vin, precum şi cada plină cu apă fierbinte. Eu nu eram, tocmai ieşisem să cumpăr un caiet mic cu arc. După discuţia cu Irina, îmi era clar că trebuie să scriu; nu ca să citească alţii, ci ca să îmi fie limpede cine, ce sunt cu adevărat.

Surprinsă şi încântată, Ariadna mă aşteptă în aşternut, printre lumânări parfumate. Am făcut dragoste pe jos, intens şi, la un moment dat, mi s-a părut că ar fi adormit. Dar nu dormea, ci doar îşi unduia trupul sub trupul meu, uşor, ca o barcă pe valuri. Abia după minute bune am constata că era într-un fel de transă, inconştientă, continuând unduirea chiar dacă eu m-am ridicat în picioare.

Am încercat inutil s-o trezesc; nu respira. Eram pe punctul de a chema ambulanţa. Îmi puneam disperat pantalonii pe mine când, brusc, s-a ridicat în capul oaselor şi a tras aer în piept asemeni unui astmatic, tuşind repetat din adâncul plămânilor. M-am desumflat ca o minge spartă.

- Eşti alb ca varul, mi-a spus, ce-ai păţit?

Nu-şi amintea nimic.

Un rahat, ce mai, asta păţisem.

Şi transele se repetau în fiecare seară, uneori în mijlocul nopţii, făcandu-mă un martor exasperant de inutil.

*

Există două tipuri de magie: magia care foloseşte, pentru atingerea unui scop, forţe difuze, imanente naturii, şi magia care, în scopurile sale, se serveşte de spirite.

Mi s-a părut întotdeauna ciudat cum un spirit, imaterial fiind, are putere de acţiune asupra lucrurilor materiale. Şi mai ciudat de atât e faptul că acţionează asupra lor numai în folosul şi determinat de anumite persoane. În popor se spune că aceia care practică magia de al doilea tip “au pe dracu” şi că, tot ce fac, “cu dracu fac”.

Ca să poţi controla un spirit, ai nevoie de lampa lui Aladin. De fapt, aici lampa lui Aladin e o metaforă a încătuşării sufletelor de către oameni în carne şi oase. Se crede că, pentru a-ţi supune un spirit, e suficient să furi aţa cu care se leagă mâinile şi picioarele omului mort. Dacă ştii să utilizezi respectivele aţe, sufletul nu mai trece în lumea de dincolo ci se pune în slujba ta ori de câte ori îl invoci. Cam asta am reuşit eu să înţeleg din explicaţiile cifrate ale Mătuşii Marina, sora bunicii. Mai înainte de a muri, mi-a lăsat mie, ca unic moştenitor, o cărticică scrisă de mână cu un descântec împotriva boscoanelor, adică a răului trimis asupra cuiva prin farmece. N-am crezut să îmi folosească vreodată, după cum n-am crezut nicicând în poveştile ăstea băbeşti.

Întors acasă pentru a căuta cărticica, am avut parte de un şoc enorm: străbunica ştia că mă mutasem cu o stricată care umblase cu toţi prăpădiţii din Sibiu; o curvă nenorocită care mă sucise de minţi, mă orbise, pentru a profita de pe urma mea. N-am înţeles nici de unde ştia, nici cum Ariadna ar fi putut să profite din moment ce n-aveam avere, trăiam din bursă şi chiar fumam de la ea. Mai mult, în faţa străbunicii, orice argument era de prisos. Ne-am certat aprig şi m-am întors la Sibiu cu sufletul rupt. După ce mă crescuse mai bine decât pe propriul copil, străbunica se lepăda de mine ca de-un netrăbuit.

Descântecele babei erau, în fond, nişte rugăciuni. Se citeau doar la lună nouă, sâmbătă, marţi sau joi, neapărat vreme de un an. După exact un an, stăpânul spiritului implicat murea. Spiritul era liber şi nu mai dăuna nimănui.

M-am apucat de citit, cu speranţă dar fără avânt. Ştiam, după calendar, că era lună nouă; cerul însă era înnorat. Cât a durat rugăciunea, Ariadna mai să moară de rău. În final, am stins becul şi ne-am pus să dormim. Luna nouă mi-a apărut pe tavan şi l-a traversat, deplasându-se abia perceptibil, la fel cum o făcea pe cer. Am crezut că era o părere dar n-a dispărut nici când am stins becul şi l-am reaprins în mod repetat. Descântecul avea putere: era o armă şi mă ajuta să înving.

Prinsă la mijloc, Ariadna trăia un coşmar. Transele i s-au înteţit, i se făcea rău inexplicabil, îşi ieşea una-două din minţi, mă jignea şi urla la mine fără motiv. Viaţa cu ea era un calvar care mă durea dar peste care treceam cu seninătate.

*

La următoarea lună nouă, spre dimineaţă, am avut un vis. În ogradă la mătuşa Marina, printre oi, am dat de-o pocitanie de căţea neagră cu ochi fioroşi. La ea sugeau doi căţei: unul

negru şi unul roşcat. În dimineaţa care-a urmat, tot înainte să mă trezesc, mătuşa Marina m-a trimis la un coteţ unde îi fătase o oaie neagră. Nu am aflat nici urmă de miei: lângă oaie dormeau doi căţeluşi, unul negru şi unul roşcat. Prin intermediul visului, Mătuşa Marina încerca să îmi transmită ceva.

*

Cu câteva zile în urmă, începusem să scriu o povestire despre o presupusă întâlnire a mea cu diavolul, ceva haios; o reciteam şi mă distram în cameră de unul singur. M-a întrerupt Irina, intrată-n garsonieră nu-mi dau seama cum. Uşa era încuiată şi, evident, ea nu avea cheie. Nu şi-a ascuns mirarea că mă găseşte atât de bine-dispus.

- Măi, fata asta chiar te face fericit! a exclamat cu zâmbetul forţat dintotdeauna. Nici nu ştii cât mă bucur. Sper c-o să şi dureze!

- O, va dura, nu-ţi fă griji, i-am spus cu dezinvoltură, nu ne va despărţi decât moartea.

- Moartea? Probabil... În fine, am trecut să te salut şi să-ţi reamintesc de bere.

Am pus caietul jos şi am sărit din pat.

- Să mergem, chiar mi-era sete.

Am ieşit în oraş dar Irina a avut ideea să luăm nişte beri şi să mergem la ea. Scapi mai ieftin, mi-a râs, ştiu că n-ai bani. Am acceptat, că oricum n-aveam chef de stat prin baruri. Am băut două beri de căciulă, apoi Irina a sunat-o pe Madeleine să mai aducă două.

- Eşti plin de voie bună, s-a justificat, cine mai ştie când te mai prind aşa!

Şi, când să se dezmintă, a adăugat:

- Fata asta te-a fermecat. E minunat ce se întâmplă între voi! Totuşi, ai grijă, am aflat despre ea ceva ce ţi-ar putea face rău.

- Şi anume ce?

- Nu pot să-ţi spun, a râs fâstâcită. Te rog să mă-nţelegi, amândoi sunteţi prietenii mei.

- Atunci de ce mi-ai mai spus? N-ai trădat-o deja?

- Nicidecum, e şi spre binele ei. Important e că ştii, în cele din urmă îţi vei da seama singur.

Nu ştiu cum naiba, dar reuşise să îmi strice tot cheful. A apărut şi Madeleine cu berea, a pus-o pe masă şi a şoptit ceva la urechea Irinei.

Chicoteau ca doi căţeluşi. Unul negru şi unul roşcat. Pielea mi s-a făcut de găină. Am închis ochii şi i-am mulţumit, în gând, mătuşii Marina.

Mimând veselia, am băut berea pe nerăsuflate. Am plecat sub pretext că "astăzi gătesc", plin de dorinţă să-i întind o capcană. Trebuia s-o demasc, s-o fac cumva să se dea de gol şi să o scot din viaţa mea, definitiv.

*

M-am întâlnit cu Irina a doua zi, la facultate. Am minţit că-s grăbit, mi-am cerut scuze şi am invitat-o pe seară la o cafea. După cum m-aşteptam, a venit. Ca să-i abatem atenţia, Ariadna şi eu ne-am prefăcut certaţi. Ne înţepam tot timpul, ne mai răsteam unul la altul, ocazie perfectă pentru Irina să facă pe împăciuitorul. Între timp, Ariadna a făcut o cafea cu apă sfinţită de la Bobotează. Nu mi-a venit să cred c-a avut efectul scontat. Irina parcă era drogată. Râdea aiurea şi vorbea în dodii, fără să lege frazele între ele.

Am început să-i punem tot felul de întrebări şi am înregistrat totul pe o casetă, ca să-i descifrăm mai târziu aberaţiile. La plecare, am rugat-o să îi transmită salutări lui Madeleine; atunci i-am zis că Madeleine seamănă cu prostituatele de western.

- Vai de mine, cum poţi să spui aşa ceva, a chicotit, se supără Madeleine!

- Lasă că nu se supără, a încercat-o Ariadna, că eşti prietena noastră şi nu îi spui.

- Inutil, Madeleine a auzit deja tot, chicoti în continuare Irina. Ea ştie tot ce se petrece în casa asta. Pe cuvânt, ştie tot.

Am închis uşa în urma Irinei, cu reală satisfacţie, şi am dat fuga la casetofon. Când colo, ce să vezi, se agăţase banda încă de la început. Dar nu avea atâta importanţă; mai important era să ne dăm seama cum auzea prostituata tot ce vorbeam noi în apartament. Iniţial, am bănuit că ne montaseră pe undeva un microfon. Ne-am pus pe căutat: pe sub mese, sub scaune, dulapuri, chiuvete, ferestre, cuier. Nimic. Apoi am ajuns la pat - o canapea veche, îmbâcsită de praf. Am dat salteaua la o parte, la fel cum făcuserăm după mutare, când Ariadna insistase să cureţe totul. Nu mică ne-a fost mirarea să găsim în cutie două cărţi de joc: un michiduţă-joker alb-negru şi un 6 de romb. Jokerul se uita cu binoclul de pe un colţ de lună nouă, iar şasele era urechea care ne asculta. Cum am pus ochii pe cărţi, mi-au ţâşnit lacrimile ca din izvor.

Am realizat atunci că ochii, oglinda sufletului, reacţionau aşa la supranatural, constituind un super detector de malefic. Cu ajutorul lui am mai descoperit patru lumânări lipite de parchet sub canapea, un ban într-o pernă şi un desen ciudat pe dosul unei fotografii din album. Galbenul lumânărilor se imprimase, prin lac, adânc în lemnul parchetului, Dumnezeu

ştie cum (sau Dracul, în fine). Nu l-am putut raşcheta. Banul, o monedă de trei lei, emisă în 1966 (a dracului cifră), fusese introdus, printr-o tăietură, în colţul plapumei. Deşi minisculă, tăietura era astupată cu o cusătură de vreo 10 cm lungime, cu aţa de culoare galbenă. Desenul, făcut în grabă cu pixul, reprezenta un penis erect şi două testicule, cu un trident înfipt în testiculul stâng. Iar eu, pentru că îmi simţeam testicului stâng ca de gheaţă, cu o durere permanentă, ca de măsea, dădeam vina pe bieţii chiloţi.

Toate cele găsite, precum şi alte lucruri primite de la Irina, au luat drumul canalizării. Satisfăcuţi şi mai liniştiţi, ne rămânea doar să aşteptăm replica. Şi iat-o că apare: Irina bate la uşă exact la miezul nopţii, plângând şi tremurând. Am întredeschis uşa şi m-am proţăpit în cadru. Doamne, cum tremura!

- Măi, bâguia, nu pot să cred. Deci... pe cuvânt… tu chiar crezi că eu am făcut asta… nu ştiu… pe cuvânt… deci nu pot să cred… .

O priveam fix, intransigent, fără să scot o vorbă. La un moment dat încercă, printre lacrimi, râsul ei fals. Nu îl putu susţine mai mult de-o clipită.

- Dar eu chiar… pe cuvânt… incredibil…

I-am închis uşa uşor, ca şi cum i-aş fi închis poarta către lumină, lăsând-o în întunericul scării. Îşi jucase ultima carte cât se poate de prost.

Ultima?

*

În ciuda demascării, nu s-a sfârşit nimic. Obsesiv, zile la rând, Irina m-a hărţuit. Ori de câte ori părăseam locuinţa mă trezeam cu ea lângă mine. Că să vezi şi să crezi, sucită şi-nvârtită, ba albă, ba gri, ea nu era vinovată şi punct. Din păcate, după fiecare punct urma o altă tiradă. N-am intrat cu ea în polemici deloc, ba chiar am ignorat-o complet, cum făcea personajul lui Russel Crowe cu vedeniile lui din ”A beautiful mind”.

La urma urmei, n-o acuzasem de nimic, deci n-aveam absolut nimic de discutat. Faptul că apăruse aşa, tam-nesam, la uşă, plângând, ilustra perfect faimosul proverb “Qui s’excuse, s’accuse”. Mai clar de atât nu îmi putea fi: îmi demonstrase că putea intra în garsonieră oricând, umblase tot cu strâmbe relativ la Ariadna, încerca să-mi controleze viaţa prin orice metodă posibilă. Ariadna era convinsă că e nebună din dragoste, că era una din acele femei care nu se dau în lături de la nimic când vine vorba să-şi apere şansele.

Eu nu eram prea sigur de astea. Deşi era plauzibil, probabil chiar adevărat, se petrecea ceva mai mult de atât.

*

Duminică ne-am trezit pe la unsprezece. Era, bănuiesc, nu prima zi după demascare, a doua. Eu fierbeam o cafea, Ariadna strângea aşternutul din pat. S-a auzit soneria, a deschis Ariadna.

- Andrei! m-a strigat, să vii pân-aici.

Puteam să jur că venise Irina. Dar nu, era un copil cerşetor. Să fi avut vreo 12-13 ani, nu prea contează, era important un alt amănunt. Puştiul avea ochii de un albastru incredibil, cum e iarna cerul când e cel mai senin.

- Fii atent ce ochi are… Am mai văzut ochi albaştri, da' nici chiar aşa…

- Băi frate, da' tu vezi?... Îţi dau fiori…

Purtam dialogul de faţă cu zdrenţărosul, de parcă studiam un tablou. Puştiul stătea cu vorbele-n gât, nedumerit.

- Zi-i, măi, ce vrei!?

L-am luat dintr-o bucată.

- Nenea, daţi-mi şi mie un leu, că n-am părinţi şi suntem patru fraţi.

I-am zâmbit Ariadnei cu subînţeles.

- Şi cine te-a trimis? O femeie cu păr negru sau una cu părul roşcat?

- Niciuna, nenea, mama m-a trimis …

- Păi parcă n-ai părinţi…

- Numa mamă, nenea, că tata ne-o lăsat.

- Aha, făcu Ariadna.

- Spune-i la cine te-o trimis să încerce altceva.

Dintr-o dată, puştiul o rupse la fugă. Am alergat pe balcon să-l văd încotro se duce dar parcă intrase în pământ. Ariadna verifică în scară şi-l găsi la etajul întâi, lipit de perete şi gâfâind.

- De ce-ai fugit, am auzit-o întrebând, ţi-e frică de cineva?

Mi-am tras iute blugii dar n-am apucat să-l ajung, îşi luase tălpăşiţa rapid. Ariadna alergase şi ea pe balcon şi mi-a strigat că puştiul o cotise după un bloc. Evident că n-am reuşit să-l găsesc.

După faza cu ochii albaştri, am fost asaltaţi de cerşetori. Nu era zi să nu bată unul la uşă ori să nu ne oprească pe stradă doi-trei, invocând tot soiul de motive copilăreşti. Ştiam că, la descoperirea vrăjilor, obligatoriu vin să ceară, dar nu înţelegeam cum naiba Madeleine şi Irina reuşeau să-i convingă pe atâţia s-o facă.

Mai exista ipoteza coincidenţei, demnă de luat în calcul dacă hainele mele teribil de ponosite n-ar fi ţinut mereu la distanţă şi cel mai râpos cerşetor. (O singură dată a îndrăznit o ţigancă să-mi ghicească în palmă dar atunci mi-a specificat din prima că nu îi trebuie în schimb nimic). În fine, cel mai ciudat era că, de câte ori mă aflam la masă în vreun local, orice cerşetor nou intrat venea direct la mine. Pentru ca ciudăţenia să fie completă, refuzul meu îl dezamăgea într-atât că pleca fără să mai ceară la alţii nimic. Şi mă-ndoiesc că cereau doar de la mine pentru motivul că păream eu aşa, mai blajin.

*

Îmi vine să râd când mă gândesc cu câtă naivitate i-au zugrăvit oamenii pe draci. Chiar şi metaforic reprezentaţi (negri, cu coarne, şerpi ori balauri), porecliţi în fel şi chip, îngerii lui Satan ori Satan însuşi trebuie că se amuză copios.

Se spune că D-zeu lucrează prin oameni. Demonii de ce n-ar face la fel? N-a văzut nimeni vreodată un diavol mort? Vă asigur că viu nici atât. De fapt, oamenii au doar două opţiuni: să deschidă poarta sufletului şi să-l primească înăuntru pe Dumnezeu, sau să-i facă un culcuş călduros lui Aghiuţă. Acum, să nu creadă cineva că un om cu dracul în suflet e un om posedat ori neapărat un om rău. De cele mai multe ori binele poate produce mai mult rău decât şi-ar imagina cineva.

Niciodată să nu fii sigur că o persoană care îţi face un bine nu îţi vrea răul sau că binele pe care ţi l-a făcut îţi face bine şi nu rău.

Mă gândesc că nu degeaba căpeteniei demonilor i s-a pus numele Lucifer. El e ca soarele: îţi ia ochii şi îşi vede în tăcere de lucrarea lui. Chiar şi atunci când cerul e plin de nori, chiar şi atunci când e noapte, soarele e acolo şi luminează. Iar de prăjit nu te prăjeşte decât dacă ai tupeul să te hlizeşti la el ori când îţi pui prea mult pielea în bătaia razelor lui. Dacă cineva crede că scopul soarelui e să orbească sau să pârjolească totul în cale, se-nşeală amarnic. Scopul lui este să menţină viaţa pe pământ. Viaţa aşa cum este: cu întuneric şi lumină, cu cald şi cu frig, cu ploi şi secetă, cu ud şi uscat. Cu Bine şi cu Rău.

*

Am aflat cum acţionează demonii, pe propria piele.

Ieşisem cu Ariadna să bem o bere cu o amică de-a ei, într-un local care se numea Indigo. Am ajuns ceva mai devreme şi am fumat cate-o ţigară, tăcuţi. Un individ la vreo 50 de ani, aflat la o masă din colţ, se uita fix la mine. De obicei, când se întâmplă asta, ai sentimentul straniu că eşti privit. Ei bine, eu aveam senzaţia că îmi scrijeleşte spinarea cu ajutorul unui laser. Am întors o singură dată capul şi m-am crucit: avea aceiaşi ochi pe care i-am văzut în calendarul Playboy. N-am zis nimic. La câteva minute, l-a remarcat Ariadna.

-Tipul de la masa din colţ se holbează la tine, m-a anunţat.

- Da, ştiu...

- O fi gay?

- Da, amuzant...

- Un gay frumos cu ochii gri/Ce scânteie-pe-afară.

- Nu îmi arde de glume. Du-te, te rog, la bar şi comandă o bere, să-l vezi mai de-aproape.

Ariadna s-a ridicat, a luat o ţigară şi s-a dus drept la masa din colţ. Tipul i-a zâmbit amabil, a scos bricheta şi i-a oferit foc. Trecând pe la bar, Ariadna s-a întors cu o bere. Purta un zâmbet triumfător. S-a aşezat şi mi-a zis:

- Ştii ce e cel mai ciudat? Că ochii ăia n-au nicio reflexie. Dacă ochii-s oglinda sufletului, ochii lu ăsta nu oglindesc nimic.

Chiar atunci a ajuns şi amica, scuzându-se pentru întârziere. Şi-a luat o bere, s-a aşezat şi a început să discute cu Ariadna banalităţi de femei. La un moment dat, am întors iar capul spre tipul din colţ. S-a ridicat, a plătit, a pornit spre ieşire. La o masă, din mers, i-a şoptit unei tipe ceva la ureche. Tipa şi-a întors, instantaneu, privirea la mine. Aceiaşi ochi gri. Urmărirea s-a petrecut la fel în repetate rânduri. Câţiva ani mai târziu, când am văzut "Demonii printre noi", cu Denzel Washington, am simţit un fior pe şira spinării. Metoda semăna izbitor însă doar până la un punct. În realitate sau, mai bine zis, în realitatea mea, demonul nu trecea de la un om la altul. Aflaţi deja acolo, dracii nu făceau decât să îşi predea unul altuia ştafeta. Modul lor de acţiune e cel al haitei de lupi. Chiar dacă nu stau mereu împreună, e suficient ca unul să urle pentru ca alt membru al haitei să ştie că are ceva de făcut. Un alt membru sau haita întreagă.

Şi aşa, dintr-o dată, povestea asta lugubră a început să prindă sens: eram ţinta haitei. Iar scopul haitei era, bine-nţeles, să mă doboare. Dar eram oare pradă sau eram inamic?

*

”Schizofrenia”, așa cum se numea ceea ce începusem să scriu pe atunci, a fost un eșec din toate punctele de vedere. Ceea ce mi se întâmpla era îngrozitor de real, mult prea real ca să pot transpune într-o ficțiune.

Viața ca vis. Viața ca iluzie. Viața ca Matrix. Unde începe și unde se termină realitatea? Și cine poate decide asta? Trebuie oare ca realitatea să fie aceeași pentru toți?

*

Mama unei colege de facultate, o tipă șucheată cu care mă înțelegeam foarte bine, era psihiatru de meserie. Un psihiatru celebru, cu rezultate practice excepționale, cu doctorat și o mulțime de cărți publicate. Dar un eșec colosal: fiul ei se spânzurase la doar 14 ani.

-N-ar strica să stai de vorbă cu mama, mi-a spus colega într-o bună zi.

Am luat pur și simplu foc.

- Să-mi facă ce?

-Cum crezi, nu te bagă nimeni la balamuc, nu-ți fie teamă. Doar ca să vezi un punct de vedere.

Atunci am realizat că pragul nebuniei l-ai trecut în momentul în care nu îți pui problema realității lucrurilor pe care le vezi, le auzi, le trăiești.

Am povestit cu doamna psihiatru o duminică întreagă. M-a abordat, încă de la început, prietenește, puțin cam prea matern, după care mi-a făcut impresia că dânsa ar avea nevoie să vorbească cu mine, nu invers. Ba chiar, la finalul vizitei, mi-a spus că aș fi un foarte bun terapeut. Sau, dacă vreau, un foarte bun duhovnic. Asta m-a liniștit sufletește dar psihic aveam nevoie disperată de diagnosticul ei.

- Știi, mă feresc să pun vreun diagnostic. Problema ta poate fi de natură fizică (anumite carențe de vitamine, minerale, etc.) de natură hormonală sau pur și simplu, de natură spirituală. Psihic, mă îndoiesc că ai vreo problemă patologică. Nu am, însă, nici suficiente date să mă pronunț. Analize medicale (sânge, urină, chiar și un tomograf sau o encefalogramă) ar fi binevenite.

Am răsuflat ușurat până la următoarea întâlnire cu colega. Am intrebat-o nerăbdător:

- Ți-a spus mămica ceva despre mine?

S-a eschivat sau, poate, doar s-a fâstâcit.

- E vorba de viața mea! aproape c-am implorat-o.

- Vezi, orice ți-aș spune te-ar afecta. Și dacă ți-aș spune adevărul, și dacă ți l-aș ascunde.

M-am tulburat

- Dar zi-i o dată! Am fost la mama ta pentru un punct de vedere. Vreau să-l cunosc!

- Bine, nu urla! A zis că eşti un tip de treabă, dar că trebuie să fii atent. Eşti foarte sensibil, ai anumite traume, te laşi prea uşor afectat de lucruri şi persoane. Că trebuie să îţi alegi cu mai mare atenţie mediul şi anturajul. E posibil să ai un al şaselea simţ (capacităţi extrasenzoriale) cu care nu e cazul să te joci: te poate arunca în prăpastie rapid. A, şi-a mai zis că transmiţi o căldură incredibilă.

M-am relaxat puţin.

- Şi încă ceva: te roagă să ai grijă de tine, fiindcă tu contezi.

După momentul acela de maximă încordare, simţeam acum că mi se înmoaie picioarele.

- Ca o părere personală, deci nu părerea ei, tu ai un psihic schizoid. Te rupi între realitatea aşa cum este şi realitatea aşa cum crede subconştientul tău că este. Eşti pe muchie de cuţit: dacă rămâi acolo, rişti să te tai în două, definitiv. Nu eşti departe de schizofrenie, omule. Află că ar fi bine să te aduni, ai alunecat pe panta obsesiei or asta înseamnă că gradul tău de risc e la cote alarmante. Deh, s-a justificat râzând, am mai citit şi eu prin cărţile mamei.

Am râs. Mai bine zis, m-am chinuit să râd.

- Şi acum, a continuat, părerea mea de om: cu demoni sau fără demoni, lumea e la fel. Aşa că eu o prefer fără demoni. Nu au ce căuta în viaţa mea. E a mea şi pur şi simplu nu îi primesc înăuntru. E prea scumpă s-o irosesc cu ei. Şi apoi, gândeşte-te, chiar dacă tu ai dreptate, crezi că asta schimbă ceva în jurul tău? Nici măcar Hristos n-a schimbat lumea cu adevărat, i-a mai adăugat doar o pălărie în garderobă. Dar ceea ce faci tu influenţează percepţia lumii asupra ta. Asta, băiete, nu e prea bine. Sfatul meu personal: gândeşte-te că ai o minte sclipitoare.

Am râs din nou, de data asta mai uşor.

- Dă-i naibii de demoni. Dacă ajungi în iad, ai o eternitate la dispoziţie să te judeci cu ei.

- Dacă ei nu mă lasă în pace pe mine?

- Chiar aşa sunt de insuportabili? Eu zic că, dacă îi laşi în pace, te lasă şi ei. Tu ai început, tu să termini.

- Vorbeşti ca străbunica.

- Poate c-avem aceeaşi străbunică.

Glumele ei mi-au adus o fărâmă de bună-dispoziţie.

- Iar dacă demonii nu sunt reali, a-i ignora e unica soluţie la problemele tale. În fine, reali sau nu, e evident că bine nu-ţi fac. Doar de-aia se cheamă demoni. So, get a life! Rupe-te de tot:

de demoni, de Irina, de anturaj, de Ariadna, de mediul ăsta, de mama, de facultate, de mine. Ia-ţi un concediu câteva luni, un an, şi adună-te. Lasă timpul să coacă cireşele.

- Dac-aş putea, am oftat, aş face-o cu dragă inimă.

- Fii atent: orice iniţiere avea şi o probă a izolării, tocmai pentru a-ţi înfrunta proprii demoni. Asta era ultima şi cea mai grea din punct de vedere spiritual.

- Dar înţelege-mă că nu pot! Rahatul ăsta de viaţă e tot ce mai am…

- Andrei, dacă nu eşti capabil să renunţi la tot, nu poţi fi puternic. Cu alte cuvinte, eşti şantajabil. Tu ai putea renunţa? Fratele meu a făcut-o. A renunţat la tot. Dar a ales greşit calea. Dacă tu crezi că ai o cale de urmat, fă-o!

Am tăcut îndelung.

- Ştii, am rostit într-un târziu, mă gândesc că ar fi mult mai simplu dac-aş fi schizofrenic. Aveam un vecin care vedea draci. În carne şi oase. Îl şi băteau. L-a băgat nevastă-sa într-un ospiciu, l-au tratat, acum nu mai vede draci dar trăieşte în lumea lui paralelă. Toţi oamenii zic: "Săracu', e nebun?!" E fericit de la medicamente, indiferent.

- Asta vrei? Să fii fericit?

- Nu, i-am răspuns răspicat. Vreau să fiu eu însumi.

- Dar cine eşti?

*

Orice sistem e, din principiu, conservator. Scopul unui sistem este să crească, să se autoregleze şi să se perpetueze. Să se dividă câte puţin, pentru a naşte alte sisteme de acelaşi tip cu care, eventual, la un moment dat, să fuzioneze pentru a prezenta un sistem mai puternic.

"Instinctul" de conservare al sistemului face ca orice element care iese din tipare să fie imediat depistat, vindecat, sau, dacă nu, eliminat. În cazul în care acţiunea lui se dovedeşte mai puternică decât anticorpii iar rezultatul acelei acţiuni, benefic pentru sistem, sistemul se adaptează, chiar dacă e necesar să se zguduie din temelii, cu scopul de a accepta şi chiar a produce asemenea elemente.

Dacă anticorpii sunt slabi iar elementul este malefic, sistemul intră în colaps şi se prăbuşeşte.

Lumea este gândită şi funcţionează pe principiile oricărui sistem. Ce e lumea dacă nu o sumă de sisteme mai mici numite societăţi? Aparent distincte, societăţile sunt structurate identic,

tot pe principiul sistemului. Cum tot pe principiul Sistemului se merge în jos spre comunitate, grup social, individ, acesta din urmă fiind el însuşi un sistem, chiar dacă unul biologic.

Să luăm, de pildă, un sistem politic, unde principiile de funcţionare nu sunt mascate sau sunt mascate inutil. Mecanismul de conservare acţionează prin serviciul de informaţii, constituit din indivizi care au ca sarcină suplimentară depistarea oricărui individ "bolnav".

Odată depistat şi deconspirat, sistemul încearcă "vindecarea" prin educaţie, sprijin, forţă. "Nu ştii, te-nvăţăm"; "nu poţi, te-ajutăm"; "nu vrei, te-obligăm", după cum bine ilustra Lenin.

Dacă toate acestea eşuează, te izolează sau te suprimă. Metodele de vindecare sunt puse în practică prin indivizii cei mai apropiaţi, care au cel mai mare impact asupra "bolnavului". Orice sistem bine pus la punct îi determină pe aceştia să vindece benevol, spre binele "bolnavului", fără a fi nevoie să le ceară acest lucru în mod explicit.

Iată de ce, întotdeauna când ieşi din tipare, cei apropiaţi, care nu îţi vor decât binele, se transformă în cei mai înverşunaţi adversari ai tăi. Dacă nu te laşi adus pe calea cea dreaptă, sfârşeşti prin a fi izolat, dat afară cum dă afară carnea orice puroi. Coace, coace, şi, dintr-o dată, fluf! eşti pe nicăieri. "In the middle of nowhere".

Opţiunile mele erau cât se poate de clare: să mă vindec, să mă prefac că m-am vindecat şi să stau pe curul meu, să mă izolez sau să mor. Dacă nu cumva puteam să lupt până la capăt şi, învingând, să distrug eu sistemul.

*

Când facultatea noastră a făcut o cercetare într-o comună din apropierea oraşului, ne-am pomenit cu Irina îmbarcată în autobuz. Am simţit că turbez. Am exclamat cu năduf:

- Dar ce mai caută şi asta aici?! şi am vrut să chiulesc, fără să stau pe gânduri.

- E operator voluntar, mi-a răspuns, ofticată, o profă. Nu c-ar fi treaba ta…

Am privit spre Irina şi mi-a trântit un zâmbet de satisfacţie.

Ariadna m-a tras cu forţa în autobuz; aveam deja o groază de restanţe şi neparticiparea la sondaj însemna încă una în plus. Însă instinctul nu mă înşela; ar fi fost preferabil să abandonez chiar atunci facultatea.

Până pe înserat, am făcut chestionare, apoi am fost conduşi la grădiniţa unde urma să dormim, câte doi, pe saltele. De fapt noi nu aveam de gând să dormim: cumpăraserăm câţiva litri de ţuică şi ne-am apucat de băut. Eu optasem pentru ţuică de struguri, ceilalţi aleseseră

o poşircă de corcoduşe, numai că sticlele treceau din mână în mână fără să se mai ţină evidenţa cine, dacă şi ce plătise.

Asta până când, la un moment dat, Irina s-a întins după sticla de struguri.

- Nu! Am răcnit, ia mâna de-acolo!

Colegii au amuţit, nimeni nu ştia ce se întâmplă.

- Tu să bei ce-ai plătit! i-am răcnit din nou.

Clipă în care Irina a început să plângă şi a fugit în hol.

- Ce-ai, măi, cu ea, de te porţi aşa? Ce ţi-a făcut? m-a întrebat un coleg cu care mă aveam bine. Dă-o-n mă-sa de treabă, ai stricat tot cheful...

M-am ridicat, am dat cu piciorul în sticlă, am zis "beţi care vreţi, mie nu-mi mai trebuie nimic", şi am ieşit în curte, la aer. M-am aşezat pe scări, fremătând. Din spatele uşii răzbăteau scâncetele Irinei. Colegul meu o consola, auzeam cuvinte ca bou, porc, pinguin, îndrăgostit şi o frază întreagă a ei:

- Nu ştii ce înseamnă când te dezamăgeşte persoana în care ai avut cea mai mare încredere de pe pământ.

- Ăsta-i Andrei! a conchis cu dezamăgire colegul, la care Irina a exclamat:

- O, nu, aicea nu mai vorbim de Andrei!

- A, nu?! Dar de cine?!

- Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun…

M-a apucat râsul şi am intrat în hol. Cei doi au tăcut. În trecere, l-am bătut pe coleg, prietenește, pe spate şi i-am explicat:

- Dracu a dezamăgit-o măi, Ovi, Dracu pe pământ. Nici nu ştii câtă încredere a avut în el…

Am plecat în sala de clasă râzând, săgetat în coloană de privirile îngheţate ale Irinei. Pe saltea, Ariadna părea c-adormise. M-am întins lângă ea dar camera se învârtea cu mine. M-am ridicat în şezut. Ariadna a îngăimat câteva sunete, după care a început să se zvârcolească, inconştientă. Intrase în transă. Preţ de minute bune m-am străduit s-o ţin strâns. În cele din urmă am ridicat-o-n picioare. Abia atunci a tras aer în piept, s-a înecat dar, cel mai important, se trezise.

- Apă, a suspinat, mă duc să beau apă.

Am dat s-o urmez. M-a oprit cu palma în piept:

- Lasă-mă, mă duc singură.

M-am învelit cu pătura şi am adormit. În seara următoare, acasă, Ariadnei i s-a făcut brusc rău. Se-ngălbenise toată şi nu mai avea nicio vlagă.

-Vai, mor, ajută-mă, că mor… repeta.

Eram în culmea disperării. Am ajutat-o să meargă la baie, s-a udat cu apă rece pe cap, s-a frecat pe faţă cu spirt, fiecare demers inutil. În bucătărie, trântită-n fotoliu, şi-a aprins o ţigară.

- Aici, mi-a arătat pântecele, mă arde aici. Mă arde cu foc, dar fă-mi ceva, te rog…

M-am lăsat în genunchi, i-am ridicat bluza şi i-am pus palma stângă pe pântece. Zvâcnea ceva înăuntru, ca şi cum în burta ei ar fi fost un copil.

- Ce bine e, a oftat.

Dar acel ceva, ca o energie ciudată, începuse să treacă în mine. Pe măsură ce urca înspre umărul meu şi cobora către talpă, Ariadnei îi revenea culoarea în obraji, vlaga în organism.

- Gata, s-a bucurat, sărind de pe scaun. Uite, nu mai am nimic.

Am rămas cu mâna în aer, cu privirea aţintită în gol.

- Gata am zis, ridică-te, ce ai?

- Umblă prin mine, în toată partea stângă. Uite, acum e în palmă dar, cum îl las, se duce peste tot. Nu-mi mai simt partea stângă, de parcă n-aş fi eu. Acum iar e în palmă.

- Ce, omule, explică-mi ce!

- De unde naiba să ştiu!... ceva, orice, dar zici că e viu.

- Bine măcar că-l poţi controla. Scapă iute de el.

- Cum dracu să scap? M-am enervat. Şi ce-o să fac când mă culc? Dacă îl las prin mine, prinde rădăcini…

- Dă-l la altcineva. La un copac. Hai, du-te în parc, dar fă ceva. Eram cât se poate de liniştit dar Ariadna se speriase.

- Calmă, stai calmă. Încerc să mă gândesc.

- Nu mai gândi, du-te cu el, du-te şi dă-l la altcineva.

Am ieşit afară, în stradă, m-am îndreptat spre parc. Mă gândeam că îi pot da drumul pe apă, să nu mai intre în nimeni, dar bănuiala mea nu s-a concretizat. Nici cu bătrânii goruni n-am reuşit nimic. Îl duceam până în mijlocul palmei şi de acolo, pur şi simplu, nu mai voia să treacă.

“Am nevoie de ceva viu, mi-am spus, ceva însufleţit”.

Am căutat un câine maidanez, iar inutil, nici ţipenie de ei, deşi de obicei erau cu sutele prin parc. Iar partea cea mai proastă era că îmi pierdeam răbdarea, eram obosit, nu mă mai puteam concentra. Simţeam că-l scap prin mine şi va rămâne acolo, definitiv. În cele din

urmă, norocul a părut să îmi surâdă: un vagabond dormea pe cartoane, la o scară de bloc. M-am dus la el pe furiș, mi-am apropiat palma stângă de piciorul lui stâng.

- Au! a sărit ca ars. Ce-ai, bă, cu mine, ce mi-ai făcut?! Pleacă de aici! Nu ți-am făcut nimica!

- Doar te-am ciupit. Am crezut că ești mort.

Am pornit spre casă, încercat de o dezamăgire cruntă. Mi-era lehamite de tot, nu voiam să fac rău nimănui, nici măcar unui câine. M-am relaxat total și spiritul acela mi s-a revărsat, prin toată jumătatea stângă de corp, ca apa dintr-un iaz când deschizi stăvilarul.

Ariadna mă aştepta în bucătărie. Sufletul îmi era mâhnit, ochii în lacrimi, şi voiam doar să plâng. Mi-am aprins o țigară.

- Nu pot, mi-a tremurat vocea, nu pot să-i fac nimic… Nu vreau nimic, nu sper nimic, pot să mor, mi-e tot una. Vreau doar să înțeleg… De ce? Şi apoi să mă sfârşesc… eu… lumea… mi-e indiferent…

De cealaltă parte a mesei, Ariadna mă privea peste o prăpastie infinită.

- Pe holul grădiniței, atunci, când am fost să beau apă, Irina m-a prins de mână. De mâna stângă, mi-a ținut-o într-a ei. I-am spus că-mi pare rău pentru ea, mi-a fost milă. Îmi pare rău, Andrei, știi, chiar îmi pare rău...

Dar, pe măsură ce vorbea, Ariadna devenea altceva. Vorbele ei îmi atingeau urechea dar sufletul ei se învelise într-o capsulă de sticlă şi se îndepărta în timp şi spaţiu sub privirile mele din ce în ce mai neputincioase. Ca şi cum, un fluture minunat, care ți-a stat câteva clipe în palmă, se transformă în cocon, apoi în omidă, apoi intr-un ou minuscul pe care nici măcar nu-l mai poți vedea bine, într-un proces infam, nefiresc, lăsandu-te în suflet cu nostalgia fluturelui, a atingerii, a frumuseții, a fericirii, cu dezamăgirea, cu senzația visului după clipa trezirii, cu neputința de a înțelege ceva, de a înțelege totul, indiferent... orice…

*

Cel mai urât coşmar: să ai un coşmar, să-ți dai sema că e coşmar, să te simți uşurat că te-ai trezit dar trezirea să nu fie decât o trecere în alt coşmar, unul mai crunt decât cel precedent. Cu atât mai crunt cu cât e mai pregnantă convingerea că ești treaz şi că, de data asta, nu te mai poți trezi. Că nu mai ai nicio ieşire!

Treptat, din partea stângă, spiritul ăla mi-a pus stăpânire pe trup. Nu mai aveam nicio putere, mă trezeam dimineața cam pe la zece şi până pe la 13 nu mă puteam ridica. Pur şi simplu, membrele nu îmi răspundeau la comenzi, de parcă spiritul îmi ceda frâiele anevoie,

după ce o întreagă noapte le manevrase el. Mă târam toată ziua, ca o şopârlă care nu se mai poate încălzi eficient. De fapt, asemănarea care îmi venea în minte mereu era cu un şoim căruia i-au fost smulse penele din aripi.

Eram distrus. Toate îmi mergeau rău, din rău în mai rău. Nu mai aveam prieteni, nu mai aveam familie, nu mai aveam erecţie, nu mai aveam bani. Ultimele două erau vitale căci ele mă puteau lăsa singur pe lume, vulpoi obosit în şanţul de pe marginea drumului.

Pierzând bursa de merit, a rămas să trăim doar din salariul Ariadnei, prea mic şi numai pentru ea. Iniţial, am rezolvat problema renunţând la garsonieră. Ne-am mutat într-o cameră dintr-un apartament de trei camere, soluție temporară până mi-am terminat economiile făcute muncind în vacanță. Apoi a devenit obligatoriu să mă angajez. Unde, nu mai conta; întrebarea importantă era doar "cum?" izvorâtă din evidenţa faptului că starea mea deplorabilă m-ar fi împiedicat să fac faţă. Mai aveam o posibilitate: să mă întorc la străbunica, să îi mint că eu şi Ariadna ne-am despărţit, să mă dau greu rănit şi să hibernez la ea până aş fi găsit o cale să ies din mlaştina în care mă târam. Eram conştient că e unica soluție viabilă.

Apoi, într-una din seri, Ariadna s-a întors mai devreme de la servici. O adusese un coleg cu maşina. Mi s-a întunecat privirea însă n-am zis nimic. M-a cuprins o gelozie prostească, de care nu mă crezusem capabil nicicând. Îmi mistuia viscerele. Mă înşela? Avea motive, da! Mă înşela, evident, dar nu mai bine m-ar fi părăsit? Oare nu se-ndura, îi era milă de mine? N-o lăsa conştiinţa? De ce n-o făcea?

După câteva zile, gelozia mi s-a preschimbat în ură, o ură care m-a mobilizat. Într-o dimineaţă de miercuri, tam-nesam, mi s-a pus pata să merg la doctor. Era o clinică de obstetrică-ginecologie în drumul ei spre staţia de autobuz, astfel că aveam să ne deplasăm împreună.

- Ginecologia se ocupă de femei, obstetrica de bărbaţi, i-am spus.

Habar n-aveam ce-i aia obstetrică, nici nu-mi păsa, nu mai conta decât să o-nsoţesc. N-a fost chip să mă convingă s-amân pentru ziua ei liberă. A devenit iritată, a început să urle la mine şi a ieşit din apartament val-vârtej. Am urmat-o rapid. Ajunsă jos, în loc să iese pe bulevard, cum îi era obiceiul, a luat-o prin parcarea din spate. Am prins-o de mână şi am oprit-o în loc.

- Ce faci pe-aici?

- Merg, ce ţi se pare că fac?

- Pe aici?

- Da ce, n-am voie?

- Mergem pe bulevard!
- Nu merg pe bulevard.
- De ce?
- De-aia!
- Cum de aia?
- Mă deranjează lumina, nu vezi că-mi bate soarele direct în ochi?
- De obicei nu-ți bate.
- Azi sunt sensibilă, știi că sufăr de fotofobie.
- Right… mergem pe bulevard.
- Ce-ai, mă? Ce nu pricepi? Vrei pe bulevard, du-te pe bulevard. Sau du-te dracu!

Am început să râd. Îmi era evident: în bulevard aştepta cu maşina vreun tip, un tip care nu ştia de existenţa mea şi aş fi dat-o de gol. Brusc, m-am liniştit. O prinsesem. Am mers cu ea, dar nu pe bulevard, şi am obligat-o să mă însoţească la clinică, să vadă cu ochii ei că mi-am făcut programare. Asta a enervat-o cumplit, a scos-o din minți, m-a înjurat şi a plecat, bombănind. Deşi satisfăcut, mi-am simțit, brusc, sufletul gol şi amar. Scăpat de gelozie, realizam dintr-o dată că nu mai am nimic.

*

Când eram mic, vaca străbunicii a fost muşcată de şarpe. O muşcase de uger şi, îmi aduc aminte, primul lucru făcut a fost să întrebe vecinii dacă are cineva o piele de şarpe. A găsit în cele din urmă o pielicică de viperă, la un moş din satul vecin. Pielea era uscată, întinsă pe un băţ. În mod incredibil, vaca s-a vindecat după simpla frecare a ugerului cu pielea aceea.

Cu o ultimă zvâcnire a forţei din mine, am căutat şarpele, să îi iau pielea ca să mă vindec. De fapt, n-a fost nevoie să-l caut; a venit singur. M-am dus dimineaţa la facultate şi m-am pomenit cu Irina în spatele meu, chiar la poarta incintei. Era toată un zâmbet.

- Măi, arăţi rău… Ce se întâmplă cu tine?

Acum, când îmi aduc aminte contrastul dintre vorbele ei şi chipul iradiind fericire, îmi vine să râd. Dar atunci îmi venea să-i rup capul. Aş fi vrut să mimez buna dispoziţie dar n-am mai găsit nicio fărâmă de putere. În plus, habar n-aveam ce ar fi trebuit să-i răspund.

- N-ai vrut să mă asculți… păcat… Dar nu e totul pierdut, eu te pot face fericit. Râsul e contagios, hai să bem o cafea.

M-am dus pentru simplul motiv că nu mai aveam nimic de pierdut.

- Măi, după faţa ta, cred că v-aţi despărţit. Sincer, îmi pare rău, despărţirile au ceva care te fac melancolic... Oricum, e spre binele tău, ai să vezi. Spre norocul tău, eu sunt aici pentru tine.

N-am putut să m-ating de cafea.

- Hai, măi, m-a îndemnat, îţi dă putere. Doar nu crezi că ţi-am pus ceva în ea…

- Chiar crezi că-mi pasă?

A continuat să chicotească, pe un ton care mima duioşia.

- Ooo, dar eşti distrus rău…

A întins mâna să mă mângâie pe creştet dar m-am tras, instictiv, înapoi.

- Gata, gata! Am uitat cât eşti de sălbatic. Dacă n-ai chef de mine, plec. Îmi dai impresia că te violez.

- În sfârşit! am zâmbit. Mă chinui să-ţi dau impresia asta de vreo juma de an.

Ca şi cum zâmbetul meu ar fi fost semn nedorit de putere, a abordat dintr-o dată o mină gravă.

- Uite ce-i, toate lucrurile pe care le-ai insinuat despre mine… nu te condamn. Oamenii caută responsabilii în afară, le place să dea vina. Între noi fie spus, de aia şi dracul a fost inventat. Dar tu mă faci răspunzătoare pe mine tocmai din cauză că am fost cea care te-a avertizat. M-ai perceput ca duşman, când, de fapt, sunt singurul tău prieten. Şi ştiu că acum ai realizat şi tu asta, numai că eşti prea mândru să recunoşti. Dar să ştii şi că n-am nevoie de scuze, nici de recunoştinţă. Cum ţi-am mai spus de atâtea ori, vreau doar să te ajut.

- N-aş fi crezut că ajung să îţi dau dreptate. Chiar eşti singura care mă poate ajuta să fiu fericit.

Irina s-a umflat în pene şi bucuria i-a revenit pe chip.

- Mă întreb însă, am continuat, cum putem face asta.

- Am o cameră liberă în apartament.

- Deci dacă vreau să fiu fericit trebuie să mă mut în vizuina leului? Asta nu e şantaj?

- Nu! s-a încruntat iar. Mă jigneşti. Să spunem că e singura opţiune.

- Dar poate eu vreau să fiu fericit altfel. Fără să fie nevoie de o femeie.

A fost rândul ei să bufnească ironic

- Vrei să fii sfânt? Sfânt nu te naşti, trebuie să devii. Du-te la mănăstire ca să devii un sfânt. E treaba ta. În lume nu poţi să fii sfânt. Lumea nu iubeşte sfinţii, are doar, uneori, nevoie de ei. De-aia-i preferă în mănăstiri, în cer, în icoane. Cum îi prinde pe drum, cum îi omoară. Asta înseamnă să fii sfânt. Să fi acolo când omul are nevoie de tine, că ştie el unde să te caute. În

rest, să-l laşi să-şi vadă de viaţa lui mizeră, altfel ai încurcat-o. Prin urmare, asta te face fericit, asta să fii. Nu ştiu de ce te-ai gândit că aş fi împotrivă. Deloc absolut.

A amestecat zaţul şi a întors ceşcuţa cu gura în jos. A continuat.

- Dar în cazul în care vrei să fii fericit în lume, adică om, iată-mă! Vrei să ai faimă, vrei să ai putere, vrei să ai bani? Mă voi lupta pentru asta. Vrei o nevastă pe care s-o alinţi, să te iubească şi să-ţi facă copii? Sunt gata s-o fac. Tot ce este lumeşte posibil îţi pot oferi.

A întors ceşcuţa şi a privit în ea.

- Dumnezeu ce-ţi oferă? Eşti în cădere liberă, mai ai puţin şi te zdrobeşti de pământ. De ce nu te-ajută?

A îndreptat gura ceşcuţei spre mine.

- N-ai nevoie decât de o erecţie şi de nişte bani ca să fii fericit împreună cu Ariadna. Pentru un D-zeu atotputernic, "peace of cake". De ce nu ţi le dă?

- De ce nu le cer?

- Exact aşa, de ce nu le ceri? Vezi, dragule, pui problema greşit. Pentru ce ai nevoie, trebuie să te rogi îndelung unui D-zeu care, cel mai probabil, nici măcar nu există. La mine însă, nu trebuie să ceri, trebuie să vrei şi atât.

- Dar pentru asta trebuie să fiu al tău

- Exact.

- Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum că mie îmi place libertatea. Nu mă închin nimănui, cu atât mai puţin Diavolului.

- Ha, ha! Acum ai fost tare. Adică eu sunt diavolul? Ok, să vedem. Eu sunt de vină pentru tot ce ţi se întâmplă? Bine, chestiile principale: 1. Erecţia. Nu există bărbaţi impotenţi, există doar femei care nu se pricep destul. 2. Familia şi prietenii. Nici unii nici alţii n-o suportă pe Ariadna. Tu faci front comun cu ea deci te izolezi. 3. Banii. Eşti student. N-ai familie, n-ai bani. 4. Toate de mai sus te fac nefericit. Pe bază psihică ţi se duce naibii şi fizicul. Prin urmare, vina o poartă Ariadna. Nu, nu, greşesc, săraca n-are nicio vină... De vină eşti doar tu pentru că ai făcut o alegere proastă. Şi, ca să îţi răspund şi la treaba cu libertatea, eu sunt cea care se pune la cheremul tău, nu invers. Dar, na! fii sfânt. Sau nefericit cu Ariadna. Problema ta, libertatea ta.

A ridicat ceşcuţa şi mi-a vârât-o sub ochi. Pe fundul ei se desena o bifurcaţie.

- That's my case.

Am sorbit dintr-o gură cafeaua şi am întors, la rândul meu, ceşcuţa.

- Hai să-ţi explic! Sau nu, n-are rost.

- Treaba ta!
- Ştii, cazul tău e un sofism cât casa. Dar cu ceva ai dreptate: Ariadna nu are nicio vină în ce mi se întâmplă. Pur şi simplu s-a nimerit să fie ea lângă mine.
- Vrei să zici că, indiferent ce femeie ar fi fost în locul ei, ai fi păţit la fel?
- A, nu, nici vorbă. Dar vina ei, ca s-o numim aşa, este că a crezut în mine, în destinul meu.
- Sfinţia ta, mă ironiză, comiţi blasfemie!
- Deloc. Uite, habar n-am ce se întâmplă de fapt. Dar, având în vedere că s-au mobilizat atâtea forţe împotriva mea, deduc că sunt o persoană care contează.
- Până una alta, se pare că nu contezi cu adevărat decât pentru mine, iar vina mea este că te iubesc necondiţionat de când eram mici. Din păcate, tu eşti masochist.
Am ridicat ceşcuţa, m-am uitat în ea. Zaţul rămăsese compact. I-am arătat şi ei.
- Vezi, i-am spus, eu nu mă pot rupe în două. That's my case.
S-a ridicat, şi-a luat geanta şi m-a privit cu ură.
- La cum te văd, mai ai puţin şi te târăşti. O să îmi crească sufletul când ai să vii la mine târâş.
Pentru o clipă, am închis ochii. Am tras aer în piept.
- Ştii de ce am venit la cafea? Ca să te folosesc drept antidot pentru propriu-ţi venin. Dar n-a meritat să mă înjosesc. Mersul târâş, până la urmă, e mai comod decât mersul cu capul plecat.
Atunci am văzut-o pentru ultima dată. Dac-ar fi fost nevoie, sunt sigur c-ar fi apărut în viaţa mea din nou. Se pare însă că îşi încheiase misiunea.

*

Am aşteptat-o pe întuneric, tolănit în pat, fumând. Ostentativ, îmi cumpărasem cele mai scumpe ţigări şi n-am mai avut bani de pâine.
- Pâine. N-ai luat pâine?
- Nu, i-am răspuns relaxat.
- De ce?
- De aia.
- Mă, copile, tu te joci cu nervii mei?
- Ştii ce? Puţin îmi pasă de nervii tăi, de tine, de mine. Am terminat. EU am terminat. Nu mai pot! Am terminat cu descântece, cu draci, cu laci. Vrei să mă ia dracu? Să mă ia. N-are decât. Mai rău de-atâta nu poate fi.

A trântit uşa şi în noaptea aia n-am mai văzut-o. Şi nici în următoarele două zile şi două nopţi. Sâmbătă însă, era chef în apartament. Ziua unei colege. Pe la amiază, Ariadna a intrat în cameră şi mi-a zis:

- Vreau s-o luăm de la capăt... Avem nevoie s-o luăm de la capăt... Să ştergem tot, să ne prefacem că până astăzi nu ne-am cunoscut. Să ne cuplăm la cheful Cristinei.

M-am ridicat în capul oaselor, cătrănit.

- Acum îmbracă-te şi du-te. Vii la 5.

Ne-am întâlnit la 6. Am făcut cunoştinţă, am băut, am dansat, simularea ei părea să dea roade. Ne-am furişat în cameră şi am făcut sex mai bine de o oră, întâia oară după vreo 7 săptămâni. Am avut o erecţie de zile mari însă nu am reuşit să ajung la orgasm. Ariadna s-a îmbrăcat în grabă.

- Mulţumit? Acuma să mă laşi să-mi fac de cap!

Şi vorbele, şi tonul m-au întors pe dos. După vreo 10 minute, am trecut în bucătărie. Era acolo, şedea pe bufet şi fuma. Am vrut s-o sărut. M-a împins.

- Ţi-am zis că vreau să-mi fac de cap, dispari!

Mi-am aprins o ţigară şi m-am întors în cameră. Mă simţeam uşurat, sufletul îmi era uşurat, creierul însă parcă îmi era un glob plin de fum. Un fum dens, înecăcios, ce pluteşte greoi.

Mi-am strâns calm lucrurile, le-am îngrămădit în rucsac şi i-am scris. Am început să plâng. Din camera de zi răzbătea râsul ei hohotit. Nu mai ştiu ce-i scrisesem, era mai degrabă discurs decât scrisoare, aşternut pe hârtie ca să i-l pot citi coerent. N-am să uit niciodată imaginea ei, tolănită pe canapea între doi tipi înalţi, cu ţigara în mână şi râzând cu nesaţ, cu privire de cobră încolţită când am luat-o de mână:

- Vreau să-ţi vorbesc un minut.

Am tras-o după mine în camera noastră. Când mi-a văzut rucsacul pregătit, s-a pus pe plâns. I-am citit scrisoarea, gâtuit de emoţii, şi am aşteptat să aud ce are de spus. O cuprinsese un plâns disperat, cum n-am mai văzut pe nimeni plângând.

- Te rog, a reuşit să îmi spună, te rog, Andrei, jur, nu vreau să te pierd!

Dar nu mai conta.

Am dus mâna spre rucsac, m-a apucat de braţ, s-a lipit strâns de mine şi a plâns îndelung. A adormit aşa. Am şezut pe marginea patului, cu privirea în gol, fără să mă pot gândi la nimic. Puţin după miezul nopţii, mi-am luat rucsacul şi am plecat. Nicăieri. Peste câteva zile se-mplinesc zece ani. De atunci sunt cioban, păzesc de unul singur 600 de oi. Doar eu şi cu câinii, pe o simbrie de parlamentar. În toţi anii ăştia, în contul meu s-a adunat o avere.

- Copile, mi-a zis oierul într-o bună zi, banii tăi cred că fac mucegai. Fă-ţi şi tu o casă, însoară-te. Păcat de tinereţea ta. Nu ştiu cine eşti şi cum de te-ai băgat la mine cioban dar tu nu eşti oricine. Şi văd eu c-ai putea să fii cineva. Da chiar nu ţi-ai amintit cine eşti?

- Dac-aş şti cine sunt, aş fi.

A râs pe sub mustăţă şi m-a bătut pe spate:

- Eşti dat dracu, copile!

*

A mai trecut un an… Străbunica mea a murit, colegul de apartament a ajuns căpşunar. Irina s-a măritat cu un sfrijit cleptoman care o bate şi o înşeală sub ochii ei machiaţi cu vânătăi. Fosta mea paraşută s-a îmbolnăvit de schizofrenie; într-un moment de luciditate, s-a dus la râu să se sinucidă, la fel ca idolul ei, Virginia Woolf. I-a tăiat gâtul un vagabond.

De Ariadna nu mai ştiu nimic.

Mama e stareţă la o mănăstire. Am vizitat-o. M-a privit fix, preţ de câteva clipe, şi ochii i s-au împăienjenit. Nu m-a văzut decât la naştere şi, totuşi, m-a recunoscut.

- Ai ochii, gura şi nasul Isteţului, au fost primele cuvinte pe care le-am auzit din gura ei, rostite cu o vădită uşurare.

- Dar ce mai semeni cu Cristos!

M-am încruntat.

- Nu, nu cu ăla! a revenit în grabă. Uite, cu ăsta din icoană. Icoana am pictat-o eu.

M-am apropiat de perete şi am avut senzaţia că mă uit în oglindă.

- Când te-am născut, ţi-am pus numele Iuda. Ştii, ar fi trebuir să te numesc Iisus. Pe mine tu m-ai mântuit.

Mi-am luat ochii de la icoană şi mi i-am îndreptat spre ea.

- M-am rugat pentru tine în fiecare clipă de când sunt aici.

N-am reuşit să scot nicio vorbă. Simţeam un gol imens în piept, golul ăla pe care nu reuşise să îl umple cu adevărat nimeni. Golul ăla care se umpluse doar atunci, în clipa Iluminării. Ştiam că, dacă m-ar fi strâns în braţe, instantaneu golul s-ar fi umplut. Dar ezita. Îmi venea s-o omor.

- Ce faci, cum eşti?

I-aş fi trântit în faţă toate reproşurile de pe pământ. De ce n-am putut?

- Cum să fiu, mamă? am răbufnit. Şi eu, ca Hristos. Mai întâi m-a ispitit Diavolul, apoi s-a lepădat de mine familia, rudele şi satul. Am făcut minuni dar nimeni n-a crezut în mine, m-au primit cu osanale şi flori, după care m-au dat pe mâna călăilor, să vadă cum mă chinuie, să pătimesc. Doar că, de răstignit nu m-au mai răstignit. Omisesem ceva, nu am fost în pustie. Aşa că am abandonat şi-am plecat în pustiu. Acum îmi adun curajul să mă las răstignit, să mor şi să mă nasc din nou.

A întins mâna şi mi-a şters, cu degetul, o lacrimă. Atingerea ei m-a înfiorat.

- Am citit "Arta de a muri" a lui Eliade. Spunea acolo că scriitorul moare cu fiecare carte scrisă. Am scris anul trecut o carte dar mai aveam nevoie de ceva pentru final. Cartea asta va fi răstignirea mea înaintea oamenilor. La 33 de ani.

Mi-a prins capul în palme şi mi l-a strâns la piept. Am izbucnit în plâns cum n-am putut vreodată s-o fac: ca un copil. A curs din mine tot amarul. Toată pustietatea ce sălăşuise în pieptul meu atât amar de ani. Iar golul mi s-a umplut, duios, cu iubire. Am ştiut atunci că sunt gata să mor.

Răstignirea

Am rămas lângă cruce, cu ochii holbaţi la Cristos. Chiotele copiilor din alai se rostogoleau pe coastă, spre sat. Irina mă ţinea, credincioasă, de mână.

- Gata, mi-a zis într-un târziu, am aşteptat destul. E timpul.

Luciditatea ei m-a speriat. Am început să tremur. M-a tras de mână după ea către o tufă de alun.

- Ajută-mă!

Am aplecat o creangă dreaptă, robustă, pe care a tăiat-o anevoie cu brişca. I-a curăţat rămurelele, a crestat-o la capăt şi a crăpat-o la vârf. În crăpătură a introdus o lamă de cuţit pe care o ţinuse ascuns, învelită în batista din sân. Batista a înfăşurat-o pe lemn, a făcut un nod strâns ca să fixeze lama.

- O suliţă! mi-a prezentat rezultatul. Ia-o şi împunge-l în coastă.

- E... eu? am îngăimat.

- Da, tu!

- Eu nu-l omor!

Am vrut s-o iau la fugă dar parcă îmi înţepeniseră picioarele.

- Normal că nu-l omori dar dacă nu-l împunge cineva cu suliţa în coastă, nu mai e răstignire.

Am repetat:

- Eu nu-l omor…

Totuşi, am luat suliţa Irinei în mână.

- Hai, fii şi tu o dată bărbat. Gândeşte-te, copiii au să te creadă erou…

- Nu vreau…

- Nu vrei!... Nu vrei? Da' ce vrei? Să strige toată lumea după tine Iuda? Să ţi-l arate toată ziua toţi , "uite-l pe tată-tu"? Zi-i! Asta vrei?

M-am încruntat. Cred că aveam chipul schimonosit de ura care pusese, subit, stăpânire pe mine. M-am întors lângă cruce. Legat în funii, Cristos aştepta, cu ochii închişi, să vină cineva din sat să-l dezlege. Am întins suliţa şi i-am împlântat-o în piept.

Postfaţă

Personajele acestui roman sunt fictive. Exceptandu-l pe diavol, firește.

Sfârşit